"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 24, **AUGUST 2005** | Apare la **jumătatea** lunii | **1 leu nou** (10 000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

LUPII LA DRUMUL MARE

De-a lungul existenţei sale zbuciumate, România a fost obiectul disputei permanente între autohtoni, moştenitori din timpuri imemorabile ai conştiinţei de stăpâni ai locurilor în care trăiau, luptători neînfricaţi, uniţi în jurul bisericii creştine, şi acei care sub o formă sau alta, sub diverse pretexte, au încercat să se înstăpânească pe pământurile noastre.

Lupta poporului român pentru supravieţuire a fost întotdeauna grea, plină de sacrificii, socotită normală, obligatorie, nobilă; hienele vor să o transforme în delict!

Pentru toate aceste considerente vin cu întrebarea retorică: *Există duşmani ai României care pot fi acceptaţi, care trebuie acceptaţi ca stăpâni, ca învingători, abandonând lupta de două milenii a înaintaşilor noştri? Cine poate fi atât de inconştient şi laş pentru a dezerta?*

România, victimă a unei agresiuni oculte

Sărim peste o parte a zbuciumatei noastre istorii pentru a ne apropia de tema propusă. Vorbim de România regat recunoscut ca atare după războiul ruso – româno - turc de la **1877**, război în care cuvânt hotărâtor l-a avut intervenţia trupelor române conduse de viitorul rege Carol I.

La conferinţa de pace de la Berlin (13 iunie-13 iulie 1878) ne confruntăm **pentru prima dată** (ca o condiţie pentru recunoaşterea independenţei impusă de marile puteri) cu **impunerea acceptării prezenţei legale şi necondiţionate a unor populaţii evreieşti pe teritoriul României** (art. 43 - 45).

Articolele 43 - 45 se refereau şi la musulmanii cuprinşi în noua hartă a regatului care îşi adăugase Dobrogea, veche provincie românească, luată acum înapoi de la turci şi care cuprindea 10% populaţie musulmană. Perdea de fum! Îl durea pe Bismarck de musulmanii care trăiau în Dobrogea (care, oricum, erau de sute de ani acolo) mai mult de o grămadă; trebuia un pretext pentru a facilita introducerea populaţiei evreieşti în România. "Istoria ne arată" (cuvinte din limbajul de lemn) că şi marele Bismarck era sensibil la aurul marilor bănci!

S-a procedat ca şi când am fi incorporat în regatul României o parte din Galiţia de atunci sau o parte din Cisiordania de azi.

Era normal să declanşeze această clauză un semnal de alarmă?

Într-un moment crucial al existenţei noastre ni se strecura în existenţă un corp străin pe care experienţa şi istoria ni-l va dovedi că e neasimilabil. România era tratată ca un bolnav legat de pat căruia i se făcea o injecţie împotriva voinţei şi a sănătăţii lui. De ce?

Se găsise locaţia ideală pentru o casă a poporului lui Israel? Poate că da, vom vedea dacă "istoria ne arată".

La vremea respectivă nu se prevedea că Turcia va pierde în primul război mondial Palestina, că Imperiul Britanic va pierde aceeaşi Palestină după al doilea război mondial şi va fi posibilă înfiinţarea statului Israel. Gurile rele spun că toate sunt planificate pe termen lung, de secole, dar de aceea sunt rele.

A doua injecţie a pacientului legat de pat

Vine primul război mondial, îl terminăm în tabăra învingătoare, cu toate drepturile aferente; când să ne luăm dreapta răsplată pentru marile sacrificii făcute, totul se condiţionează de articolul 7 din tratatul de pace de la Versailles din **1920: toţi evreii care trecuseră graniţa României în grupuri mari sau mici sau individual trebuiau să primească necondiţionat cetăţenie română.** Se vorbea de vreo 400.000.

Se mai impunea şi altor state acest articol? NU!

Românul era prostul Europei şi nu avea el cum să înţeleagă aceste manevre oculte? Probabil, aşa cum îşi închipuiau unii atunci.

Acum, dacă îndrăzneşti să nu te prefaci că plouă când eşti scuipat în ochi, devii automat duşman al civilizaţiei şi al democraţiei.

Se putea atunci - şi mai cu seamă astăzi - da altă explicaţie decât a unui plan bine urzit pentru colonizarea României?

Marea ofensivă interbelică

Primul război mondial lăsase pe teritoriul României o stare economică foarte grea: sute de mii de bărbaţi muriseră pe front, alte sute de mii erau invalizi, mai puţin apţi de munca grea de la ţară; căi ferate, poduri, material rulant, fabrici, gospodării distruse. Bolile sociale, bolile de subnutriţie luaseră locul ucigătorului tifos exantematic. Autoritatea statală slăbită pe fondul greutăţilor şi sărăciei.

Statul Român, cu toată rotunjirea sa şi cu tot sentimentul de mândrie şi de satisfacţie pentru reîntregirea în graniţele fireşti, devenise vulnerabil; o parte din intelectualitate începuse a trage cu ochiul spre stânga. Trupul ţării, dacă nu era bolnav, era totuşi slăbit.

Ce se întâmplă în savană cu un "taur" în dificultate? Îl înconjoară şi îl atacă hienele! **Apăruse mijlocul prin care populaţia evreiască putea ataca fiinţa naţională direct, în complicitate cu alţi minoritari şi cu o firmă care îi acoperea, cât frunza de viţă pe Eva: partidul comunist din România.** ***Mijloacele lor se confundau, căci erau zămislite de aceleaşi minţi.***

Vreau să fac o scurtă paranteză: **tot ce scriu este consemnat în istorie. Ofensiva aceasta a fost pe faţă, la lumina zilei; nu sunt presupuneri, nu sunt deducţii.** Fapte puse una lângă alta pentru o percepţie mai lesnicioasă.

Care erau **scopurile imediate** ale "comuniştilor" din România:

1. Slăbirea economiei româneşti până la colaps, sabotaje economice, sabotaje financiare;

2. Desfiinţarea SINGURULUI element de stabilitate politică şi care nu putuse să fie corupt, Monarhia;

3. Scoaterea din viaţa românului a SINGURULUI sprijin moral dintotdeauna, creştinismul şi Biserica;

4. Desfiinţarea Armatei, SINGURA autoritate în care românul avea mare încredere;

5. Desfiinţarea sistemului de valori sociale specifice românului şi a familiei.

Toate aceste lucruri erau cerute într-un cor de strigăte isterice, în termeni direcţi, într-o etalare de ură împotriva românilor.

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea Codreanu

Reacția (firească oricând) a poporului român

Primii care au reacționat în fața pericolului de moarte prin care trecea țara au fost tineretul român intelectual, studenții și chiar elevii din clasele superioare. **Mișcările studențești care încep la 1922** în principalele centre studențești: București, Iași, Cluj, iau amploare. Până la declanșarea grevelor generale studențești la nivel național, dar, atenție, cu toată sărăcia proverbială a studențimii, revendicările lor erau numai sociale și politice! **La Iași, în fruntea studenților, și el student, era viitorul "Căpitan" al Legiunii, Corneliu Zelea-Codreanu**, iar la Cluj, viitorul martir român pe frontul anticomunist din Spania anilor '37, Ionel I. Moța.

Reacția studenților de atunci a fost continuată în 1927 cu înființarea LEGIUNII "*ARHANGHELUL MIHAIL*", de cei sus numiți, care a salvat România pentru un timp, de victoria marii conjurații! Legiunea "*Arhanghelul Mihail*", mișcare socială și politică, școală patriotică și creștină, ajunge în perioada interbelică să cuprindă mari mase de oameni și tot ce avea mai bun societatea românească.

Autoritățile timpului, departe de a înțelege valoarea absolută a Mișcării Legionare, speriate de cinstea și intransigența pe care o dovedisera fără să fi ajuns vreodată la putere, ***speriate de posibilitatea de a-și pierde privilegiile, afacerile pe seama banilor publici, corupți până în măduva oaselor cu bani din băncile evreiești (Marmarosch Banc și altele), îneacă într-o baie de sânge Mișcarea Legionară.***

Statistic, minoritatea evreilor din România controla aproximativ 80% din finanțe, 70% din industrie, 70% din comerț, 65% din profesiile libere etc. Situația din învățământul universitar și preuniversitar era mai mult decât alarmantă, existând facultăți (ex.: Farmacie) în care 80% din studenți erau evrei. Colegiile naționale (liceele cele mai importante) aveau peste 60% evrei.

Ce putea să însemne o Românie în care majoritatea covârșitoare a intelectualilor, peste un deceniu sau două, ar fi fost evrei, deținând toate frâiele puterii economice, ale puterii administrative, legislative, putând în felul acesta să controleze și să direcționeze toată viața și activitatea românilor? În mod evident o colonie, cu românii cetățeni de categoria a doua, având soarta indienilor băștinași din Statele Unite, buni pentru muncile fizice, locuind în rezervații, de regulă servitorii noului stăpân!

Și atunci mă întreb și vă întreb de la opincă la vlădică, de la fașă la barbă albă, *trebuia să acceptăm toate acestea ca pe un blestem al soartei, stând cu mâinile în sân?* ***De ce sunt condamnați cei care nu au vrut să accepte sclavia? De ce este susținută în continuare astăzi ofensiva antiromânismului?***

Războiul întrerupe parțial ofensiva internă

Norii negrii ai războiului începuseră deja să amenințe Europa. Preocupările statelor se îndreptau acum către clarificarea pozițiilor în context. Apariția, în august **1939**, a pactului Ribbentrop - Molotov, netezește drumul spre agresiunile Germaniei naziste, dar absolut în aceeași măsură și al Rusiei bolșevice. Subliniez acest lucru, fiind de o importanță capitală. *Agresiunea asupra Europei este în aceeași măsură și opera U.R.S.S.*

Și în România, luptele politice și sociale sunt stăvilite prin măsuri excepționale. Apare Dictatul de la Viena, prin care pierdem cea mai mare parte a Transilvaniei. Prin pactul Ribbentrop - Molotov pierdem Basarabia și o treime din Bucovina, suntem forțați să cedăm Cadrilaterul Bulgariei; România este din nou la limita supraviețuirii: ne așteaptă încă un atac al hienelor?

Adevărata față. Adevăratele sentimente

Masacrarea armatei române. Masacrarea a zeci de mii de civili

Încă înainte de începerea războiului cu aproape un an, **cedarea Basarabiei în vara lui 1940 creează împrejurări favorabile minorităților evreiești de a-și trăda ura nemărginită față de poporul român.** Cu o săptămână înainte de termenul de retragere al armatei române, **bande de civili înarmați (evrei) cu arme de la sovietici, care au încălcat deliberat termenii și termenele ultimatului impus chiar de ei, dezarmau unități românești care se retrăgeau în dezordine; au atacat armata română pe toată întinderea Basarabiei, provocând un adevărat masacru. Au atacat și omorât mii de civili fără nici o apărare**, pe criterii de răzbunare. S-au bucurat de "atenție" în primul rând preoții, învățătorii, primarii și notarii de la sate, șefii de post și subalternii lor, polițiștii, funcționari de stat care încă nu apucaseră să fugă, orice om care avusese în timp conflicte cu evrei, oameni de la care se puteau fura banii statului sau alte bunuri; ideea că aceste crime, tâlhării și distrugeri ar fi fost opera armatei sovietice nici nu s-a pus vreodată în discuție!

Numărul de civili asasinați atunci nu s-a putut contabiliza niciodată în vâltoarea evenimentelor, dar al soldaților, subofițerilor și ofițerilor, extras din statisticile întocmite, este de un neînchipuit 48.000 de militari!!

Tot comportamentul bandelor înarmate a fost confirmat de **studierea arhivelor române confiscate în 1944-1945 de armata sovietică, și care au putut fi studiate** la Moscova după 1990 de marele **istoric român GHEORGHE BUZATU** și făcute publice în volumul "***ROMÂNIA ÎN ARHIVELE KREMLINULUI***" - Editura "*Univers Enciclopedic*", 1996. **Cruzimea și absurditatea acestor răzbunări nu își are echivalent decât în povestiri din Vechiul Testament.**

Să zicem că s-au comportat ca niște combatanți pe front, dar **combatanții care omoară în neștire populație civilă se numesc criminali de război și trebuie să aibă "Nurenbergul" lor. *Și dacă le facem cinstea de a-i socoti combatanți, nu pot fi contabilizați și ca victime ale unui holocaust imaginar!***

Până și **NICOLAE IORGA**, marele nostru savant și șopârlă politică, care din ultranaționalist devenise antinaționalist (știe toată lumea că nu pentru bani), mirat foarte că mintea lui pe care o admira, o iubea și o respecta, dăduse rateu, scrie un articol rămas celebru: "**DE CE ATÂTA URĂ?**"!

(*** ***NOTĂ***: *Acest articol îl reproducem în pag. următoare* .)

Același comportament belicos a transformat evreimea rămasă în spatele frontului românesc în sabotori, spioni, partizani înarmați; repet cu toată sinceritatea: cinste pentru cei dispuși să moară cu arma în mână pentru crezul lor, dar *ca să îi transformăm astăzi din combatanți în victime supuse, cred că i-ar face să se răsucească în mormânt! Jenant!*

Evreii necombatanți

Marea masă a evreilor din România a încercat să supraviețuiască în regimul - să recunoaștem: ostil - din România, cu toate că **această ostilitate fusese provocată nu de considerente rasiale, ci de comportamentul <coreligionarilor> din Basarabia și Moldova** (este prea mult de scris și despre provocări, și asasinatele din Moldova). Acești non-combatanți au trebuit să suporte diverse rigori, motivate prin: "***Românii mor pe front, voi sunteți la adăpost de gloanțe, trebuie să compensați***". Mi se pare absolut logic să nu trimiți evrei pe front; aici era cauza României și a românilor, dar "***mai puține datorii, mai puține drepturi***"!

Această categorie a supraviețuit până la "victoria" din august 1944. Ar mai fi de remarcat că o parte din evrei au plecat din țară, în masă, după cedarea Basarabiei, neobstrucționați de autorități, pe la punctele de frontieră de pe Prut și nu numai, altă parte au reușit să ajungă în Palestina, colonizând viitorul Israel, alții în alte părți ale globului.

Spre rușinea unora care se ocupă cu contabilizarea victimelor, cei plecați din proprie inițiativă au fost puși în cârca românilor, ajungându-se la niște cifre fanteziste; vorba aceea: "dacă-i bal, bal să fie".

Vorbind despre tratamentul diferențiat aplicat de autorități evreilor, nu pot să nu fac remarca: **cei ostili, spioni, sabotori, partizani prinși asupra faptei, nu puteau fi tratați decât după legile general valabile ale războiului, indiferent la cine se închinau.**

A venit și vremea marilor răzbunări

Comportamentul evreimii din România sau veniți călare pe tancurile rusești după 1944 a fost fără nici un fel de discuție comportamentul învingătorului față de poporul învins, românii.

Am trăit acea perioadă până în cele mai adânci unghere ale sufletului meu; au colaborat total și necondiționat cu armata roșie pe care o socoteau eliberatoarea lor (noi o socoteam armată de ocupație), apoi cu același entuziasm, cu autoritățile comuniste, **au transformat primii ani de după război în "vremea răzbunărilor", conducând de la vârf și până la nivel mediu marile represiuni ale "regimului comunist". De fapt, regimul comunist erau tot ei!** Stăpâneau Securitatea, Miliția, Justiția cu vestitele procese de demascare, **răzbunarea cea mai cruntă fiind îndreptată împotriva celor mai buni și mai iluștri fii ai poporului român: mari intelectuali, mari profesori, mari medici, mari politicieni, poeți, scriitori, pictori, artiști, înalți ierarhi bisericești** ortodocși, dar în special greco-catolici, dar și zeci de mii de preoți simpli; pe plan politic membrii și simpatizanții partidelor istorice, dar **calul de bătaie au fost legionarii.**

Toate locurile rămase goale în societate, prin sutele de mii de arestări, majoritatea în urma denunțurilor (chiar dacă anonime), **au fost ocupate de evrei**: profesori universitari, profesori de liceu, directori, ingineri șefi, cele mai bune posturi în Sănătate, Miliție, Securitate etc. etc.

O idee absolut diabolică. <u>Anul 2005</u>

"Vă cumpărăm cu banii voștri"

Planurile seculare de a deveni stăpâni în România decurg conform itinerarului și graficului orar; **diferența față de trecut este schimbarea tacticii și a strategiei: au adormit vigilența românilor cărora li se pare ridicol ca o minoritate declarată la circa 20.000 de persoane, și acelea în vârstă, ar putea reprezenta un pericol pentru existența României.**

Nu mai ies în prim plan ca în perioada interbelică; s-au schimbat timpurile, s-au schimbat și **<u>metodele:</u>**

— Conducătorii României sunt la fel de ușor de cumpărat ca întotdeauna, prin tentația puterii; îi vedem jucând un teatru degradant, **îi vedem acceptând povara unor acuzații absolut imaginare, *care vor duce România pe termen scurt sau mediu la distrugere.***

În perioada interbelică **minoritatea evreiască** se manifesta direct, prin prezență, prin presa pe care o stăpânea, prin nenumăratele proteste pe plan intern dar mai ales la forurile internaționale.

Dacă între 1944 și 1964 protestele s-au transformat într-o cruntă răzbunare (după cum am arătat), și **după 1989** *trebuia să existe un grup social sau etnic având rolul de a acuza permanent poporul român* de discriminare, de șovinism, de a protesta permanent și peste tot față de pretinse încălcări ale drepturilor omului, *de a ține sub presiune directă*, fizică sau psihică *populația românească incapabilă de o reacție coordonată și corespunzătoare.*

Soluția a fost folosirea în linia întâi a confruntărilor directe, a populației rrome, agresivă prin definiție, nemulțumită permanent, în număr însemnat în România, dar foarte ușor de

(continuare în pag. 9)

CULTURA CARTOFULUI ÎN ȚEPELE DIN PIAȚA PALATULUI

Monumente de artă modernă au început a apărea prin frumoasa noastră capitală. Printre ultimele - dacă nu chiar ultimul - este ***Monumentul Revoluției* din piața cu același nume, fostă „a Palatului"**, apărut, spre surprinderea mea - și poate nu numai - la "numai" 15 ani de la evenimentul ce-i dă numele (atunci când triumful este asigurat)!

Apărut așa, **brusc, fără mediatizate** (bineînțeles, căci nimeni nu mai are chef să stârnească furtuni în paharul cu apă al oamenilor cărora încă le pasă de evenimentele de la sfârșitul lui '89), și fără elogioase discursuri și pompoase depuneri de coroane - nu de alta, dar la revoluție n-a murit nici un soldat sovietic!

Clădirea Comitetului Central, acum clădire a Senatului, demonstrează că nu s-a schimbat nimic într-un deceniu și jumătate (care tocmai a trecut) - nici măcar clădirea, ce să mai zic de oameni!

Înaltul monument se înalță exact peste un fost loc verde, fără să afecteze nici măcar cu zece centimetri parcarea senatorilor. Intr-un loc dominat de arhitectură sobră, monumentul nostru vine exact ca nuca-n perete, poate pus acolo doar ca să facă umbră mașinilor senatorilor spre apus, dacă la apusul soarelui s-o mai afla vreo mașină în locul acela... E amplasat acolo probabil datorită faptului că de acolo a pornit „revolta spontană" sau poate din simplul fapt că este prea mare pentru a încăpea în hrubele masoneriei.

Bineînțeles că ne trebuia un monument care să ne aducă aminte de sufletele curate ce au făcut sacrificiul suprem pentru eliberarea de sub criminalul regim comunist, de sub foame, de sub teroare și de sub întunericul de care nimeni nu credea că va scăpa vreodată, dar *faptul că monumentul respectiv arată în felul în care arată, este cel puțin straniu.*

L-am văzut pentru prima dată, încă în construcție, când treceam cu autobuzul 226 spre facultate și primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost ***imaginea unui cartof tras în țeapă***. Există și variante ale altor oameni, dar acelea nu pot fi publicate (datorită faptului că nu-mi lipsește minima decență).

Dar asta este oare și simbolistica lui? Chiar este un cartof tras în țeapă, pe deasupra și găunos? Probabil așa ne cred cei ce au conceput acest monument, probabil acesta este și adevărul, că suntem pentru ei un mare cartof găunos, tras în țeapă. Cartofi se vrea să fim și se încearcă din răsputeri să devenim, prin diverse mijloace – mă limitez să amintesc din nou de mass-media.

Dar lăsați, dragi români, că nu e așa rău să luăm țeapă; dacă e gratis... să tot mai fie, nu? NU! Să nu mai fie!

Dar ce suntem noi? Un neam fără căpătâi? Un neam fără noroc? Așa e destinul nostru, să tot luăm țepe? NU!

Suntem doar un neam dezbinat de fostul regim criminal pentru trup și spirit și de regimurile de după - criminale doar pentru suflet, căci pentru cei ce ne vor subjugați sufletul nu este important, ci doar trupul care trage; suntem un popor consumist, un neam care încet-încet își va pierde identitatea în favoarea celor care au profitat de pe urma „Marii Țepe" și care profită și acum din plin, sugând seva noastră de neam creștin.

Și că a venit vorba de „neam creștin", de ce nu e o cruce, o troiță acolo, în locul acelui stupid monument? De ce să nu fie o cruce, scut pentru eternitate acelor suflete trecute în veșnicie sub gloanțele comunismului, cruce care să ne aducă mereu aminte că suntem născuți creștini? De ce nu se luminează calea martirilor aprinzând lumânări?

Pentru că cineva râde mereu când doi români, dezbrăcați de credință și copleșiți de foame, se bat pentru un colț de pâine; cineva va trage întotdeauna profit de pe urma dezbinării noastre.

Credința ne-a unit atâta timp, ea ne-a ținut treji și cu steagul sus. Prin ea am strâns frontul la nevoie și de ea ne lepădăm acum, crezând în alte valori, precum „mondializare" (adică comunism mascat), „Uniune Europeană" (unealtă a mondializării)?!

Citez un cunoscut raper din București: „Uniunea e minciună, patria-i străbună" și îi dau dreptate. În loc să ne cinstim marii înaintași, un Horea, un Avram Iancu, un Tudor din Vladimiri, pe noi ne reprezintă mai bine un "Adrian Copilul Minune"?!

Asemeni hoțului care când fură, are nevoie de liniște deplină și nu de zarva unui câine, căci se poate trezi cel păgubit, sunt și hoții de suflete românești; nu au nevoie de zarva făcute de aducerea aminte a unor eroi naționali, ca să nu ne trezim, că ar fi vai și-amar de hoți atunci!

Până una-alta, noi, naționaliștii, cei credem în Înviere, nu avem decât să fim câinii de pază și să strigăm din ce în ce mai tare.

Cât despre monumentul revoluției, nu îmi rămâne să vă spun decât că îmi face pielea de găină în fiecare zi când mă duc la școală. Și pentru asta cred că am să schimb traseul, o să-mi fac abonament la metrou: măcar sub pământ nu poate cultiva nimeni cartofi - și mai ales țepe!

Matei Mihăilescu, student, 20 ani

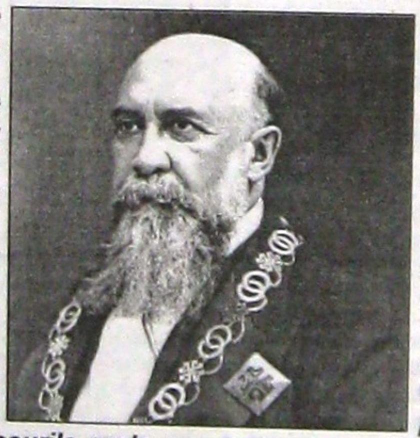
***

În sprijinul editorialului "*Lupii la drumul mare*", reproducem două mărturii ale unor personalități care numai de simpatii legionare nu pot fi acuzate!

DE CE ATÂTA URĂ?

(articol din revista "*Neamul Românesc*", București, 1940)

NICOLAE IORGA

*„**Se adună și cresc văzând cu ochii documentele** și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ.*

***Înalți magistrați și bravi ofițeri care și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie**, uciderea nevinovaților, loviți cu pietre și huiduiți.*

Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale cărei valuri de ură s-au dezlănțuit ca sub o comandă nevăzută.

De ce atâta ură?

***Așa ni se răsplătește bunăvoința și toleranța noastră. Am acceptat acapararea și stăpânirea judaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim.** Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sanguinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri și orașe și sate.*

***Frații noștri își părăseau copii bolnavi, părinți bătrâni, averi agonisite cu trudă...** În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelegător, fie numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoștință. **Li s-au servit numai gloanțe, au fost sfârtecați cu topoarele**, destui dintre ei și-au dat sufletul.*

***Li s-au smuls hainele și li s-au furat ce aveau cu dânșii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii** care se lăuda până ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire".*

FRAGMENTE DE JURNAL - CAROL al II-lea

29 iunie 1940: *„Știrile asupra evenimentelor din Basarabia și Bucovina sunt din ce în ce mai triste, dezertări ale soldaților basarabeni, **excese de orice fel ale populației minoritare, mai ales evreii care atacă și insultă pe ai noștri**, ofițeri batjocoriți, unități dezorganizate etc. etc."*

30 iunie 1940: *"Știrile din Basarabia sunt tot triste. (...) Incidente cu populația, mai ales evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările, care au fost grele, în multe locuri au fost imposibile. **S-au împușcat funcționari, s-au atacat și dezarmat chiar unități militare.** Ritmul înaintării trupelor roșii a depășit cu mult planul stabilit și a adăugat și mai mult la dezordine Toate protestele au fost zadarnice. Unitățile blindate și motorizate, odată lansate, n-au mai putut fi oprite."*

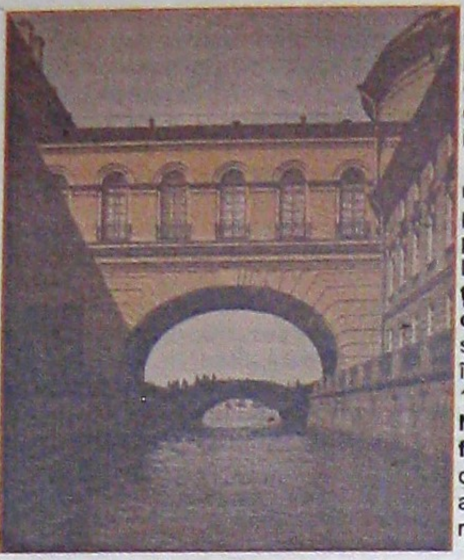
1 iulie 1940: *"Știri din Basarabia tot triste sunt. Se pare că unii comandanți de mari unități s-ar fi comportat destul de prost, lăsând comandamentul lor spre a se pune la adăpost S-au petrecut, totuși, și unele fapte frumoase. (...) Tot aceleași știri asupra exceselor și agresiunilor din partea minorităților și comuniștilor. Agresiunile se fac, mat ales, asupra ofițerilor, care sunt adesea bătuți și degradați. Însă unde este energie, lucrurile au mers bine. Am știri că generalul C. Pantazi s-ar fi comportat foarte bine. Tot așa se zice de **populația germană din sudul Basarabiei care a avut o atitudine simpatică față de trupele noastre care se retrăgeau**."*

3 iulie 1940: *"Știrile din Basarabia sunt foarte triste. Astăzi a fost ultima zi a evacuării și a fost hotărâtă zi de doliu național. **Evreii și oomuniștii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate și molestări ale ofițerilor și ale acelora care voiau să plece. Aceasta mă face să mă tem că va produc» reacții primejdioase.**"*

6 iulie 1940: *Știrile din țară sunt unele îngrijorătoare; **purtarea evreilor din Basarabia și Bucovina a fost așa de rea cu ocazia evacuării, încât a provocat o reacție și o indignare** care se manifestă prin excese, asasinate și devastări, la care, din păcate, participă și soldați, semn de lipsă de disciplină."*

Zig-zag pe mapamond

SANKT PETERSBURG

Deşi tânăr - doar 3 secole - oraşul Sankt Petersburg este poate singurul din lume care într-un timp atât de scurt s-a încărcat cu o atât de bogată semnificaţie istorică.

Aici, în estuarul Nevei, lângă respiraţia largă a mării, pe locurile pustii ale unei regiuni cu mlaştini şi pământuri sterpe dinspre Lacul Ladoge şi Golful Finic, s-a hotărât **ţarul Petru I** să întemeieze **noua capitală a Rusiei**, Petersburgul, să dea contururi reale îndrăzneţului vis pe apă. În mai 1703, **pe o insulă din Delta Nevei**, se pune piatra de temelie a **fortăreţei Petropavlovsk**, citadelă care urma să fie o poziţie-cheie în apărarea gurilor Nevei. Este data naşterii oraşului.

Deşi primele materiale destinate construcţiilor au fost aduse din străinătate, iar condiţiile naturale erau dintre cele mai vitrege, lucrările avansau cu o iuţeală nemaipomenită pentru epoca respectivă, astfel că spre sfârşitul secolului XVIII Petersburgul avea deja 200 de străzi.

La numai câţiva ani de la fondarea oraşului, ţarul şi curtea sa se instalează aici, Petersburgul devenind în 1712 capitală a statului rus.

Construit pe loc gol, în parte pe continent, în parte pe numeroase insule, oraşul nu creşte la întâmplare, ci, caz rar, pe baza unui plan dinainte stabilit.

Cei mai buni arhitecţi, sculptori şi pictori ai vremii veneau de peste hotare şi din Rusia pentru a construi şi decora tânăra capitală.

Însetat de grandios, Petru cel Mare a ţinut să facă din târgul cu case de lemn, o capitală care să rivalizeze cu oricare dintre capitalele europene.

Visul lui ca Petersburgul să amintească Amsterdamul sau Veneţia şi *faptul că la edificarea oraşului au participat şi maeştri străini, n-au influenţat prea mult arhitectura - care şi-a păstrat caracterul său autohton.*

Timp de două secole impulsul dat de Petru cel Mare face ca oraşul să se dezvolte vertiginos, îmbogăţindu-se fără încetare cu **sute de palate, monumente şi parcuri vaste.** Se construiesc masiv **institute administrative şi de învăţământ, teatre şi diverse edificii sociale.**

Capitală a ţării, Petersburgul era în acelaşi timp şi **capitală a culturii** şi literaturii; aici se găseau principalele reviste şi edituri, iar prezenţa teatrelor particulare şi de stat a favorizat dezvoltarea literaturii şi dramaturgiei, aici trăind **Dostoievski, Turgheniev, Gonciarov, Ceaicovski, Necrasov, Repin, Blok, Esenin, Lomonosov**, savantul care a înfiinţat Academia de Ştiinţe.

Oraşul poate fi considerat pe drept un muzeu de arhitectură. La efectul arhitectural participă nemijlocit sculptura monumentală, fie ca opere înglobate în compoziţia clădirilor, fie ca monumente independente, aşezate în pieţe, pe poduri sau cheiuri.

Dacă Sankt Petersburg are reputaţia unuia dintre oraşele frumoase ale lumii, aceasta se datorează nu numai palatelor şi catedralelor sale luate separat, ci şi priveliştii pe care o oferă Neva. Pieţele, cheiurile şi podurile sunt ele însele opere de artă. Placarea cu granit a malurilor Nevei, uriaşă întreprindere edilitară, a avut un efect deosebit asupra înfăţişării oraşului, cheile Nevei devenind astfel una dintre principalele podoabe.

Străzile şi pieţele sunt într-o armonie surprinzătoare întrucât în sec. XVIII a fost creată special o comisie de stat să vegheze la „egalitatea înălţimii" construcţiilor, astfel ca acestea să nu depăşească lăţimea străzilor, iar generaţiile de mai târziu au respectat întrucâtva această regulă.

După această introducere, să trec la detalii.

Încep cu emblema oraşului, cea mai măreaţă, care este ***fortăreaţa Petropavlovsk***, încredinţată arhitectului Trezzini şi întărită de **Ecaterina a II a** cu granit. Cele şase bastioane au fost transformate însă în închisoare fiindcă fortăreaţa nu a servit niciodată pentru apărarea oraşului. *Primul „oaspete" al închisorii a fost ţareviciul Alexei, fiul lui Petru cel Mare, care a complotat împotriva tatălui său, apoi nobilii care au organizat complotul în dec. 1825 cunoscuţi cu „decembrişti" şi executaţi prin spânzurătoare.*

Piaţa Decembriştilor

Dar faima i-o dă ***Catedrala*** din incinta fortăreţei, cel mai înalt edificiu din oraş, 122 m, turnul-săgeată al clopotniţei fiind ca simbol al ieşirii Rusiei la Marea Baltică. *Turnul-săgeată are la vârf un înger înalt de 3,2 m, care poartă o cruce,* iar deschiderea aripilor este de 3,8 m. *În sanctuar sunt înmormântaţi toţi ţarii Rusiei*, în sarcofage din marmură albă.

De câţiva ani s-a reluat o veche tradiţie: în fiecare zi, la ora 12, ora exactă este anunţată printr-o salvă de tun trasă dintr-un turn al fortăreţei.

În incinta fortăreţei se află şi ***Muzeul Artileriei***, în care sunt expuse 50.000 de piese.

Nu departe se află, chiar pe malul Nevei, ***căsuţa lui Petru I***, singura clădire care s-a păstrat din primele zile ale existenţei oraşului. A fost construită din lemn, în numai trei zile, în mai 1703; uşa este de 1,82 m, deşi ţarul avea 2,04 m. Înălţime!

Tot în apropiere se află ***o moschee*** cu două minarete, ridicată în 1912, inspirată de mausoleul lui Tamerlan, construit la Samarkand la începutul secolului XV.

Pe **insula Vasilievski**, 11.000 ha, cea mai mare din **Delta Nevei**, se impune colonada vechii ***Burse maritime***, azi ***Muzeul Marinei Militare***. Faţada principală aminteşte de un templu vechi grec, este ornamentată cu statuile lui Neptun, a zeiţei navigaţiei şi a zeului comerţului, Mercur, înconjurat de nimfe. În faţa Muzeului Marinei se află Coloanele Rostrale, înalte de 32 m, închipuind căile fluviale ale Rusiei: Neva, Volhov, Volga şi Nipru.

Universitatea, construită între 1722 – 1742, este un ansamblu de 12 clădiri şi ***Muzeul Lomonosov***, construit între 1718 – 1734, încântă ochiul prin semeţia lor.

În faţa ***Academiei de Arte*** câteva trepte coboară spre Neva. De o parte şi de alta se află doi sfincşi înalţi de 3,5 m şi cu o lungime de peste 5 m. Aceştia, descoperiţi la începutul secolului XIX pe locurile capitalei antice a Egiptului, au fost trimişi spre vânzare la Alexandria, iar la propunerea unui diplomat rus care îi vede, guvernul îi cumpără şi din 1834 sfincşii îşi ocupă locul pe care stau şi azi.

Galeria ţarilor

Perspectiva Nevski este principala arteră a oraşului, cuprinsă între ***Amiralitate*** şi ***Mănăstirea Alexandr Nevski***, pe o distanţă de 4.5 km, având o lăţime de 35 m. Aici, pe vremea Imperiului, era centrul financiar al oraşului, mari bănci şi societăţi de asigurare fiind grupate în magnifice imobile în stilul Renaşterii. Deosebit de animată, strada este centrul cultural al oraşului, pe ea aflându-se sediile a numeroase şcoli superioare, biblioteci, muzee, teatre, cinematografe, redacţii de ziare şi reviste. La intersecţia cu strada Gogol se află vechea ***bancă Walwerberg***, clădire care surprinde prin asemănarea cu Palatul Dogilor din Veneţia. La numărul 13 a locuit mult timp compozitorul **Ceaicovski**, iar la numărul 10 de pe strada **Gogol** a locuit autorul *„Revizorului"*, între 1833 – 1836.

Palatul Ecaterinei a II-a

Palate

Palatul Menşikov, construit în stil baroc, între 1710 – 1716, a fost reşedinţă a primului guvernator general al Petersburgului, apoi a adăpostit o şcoală militară, primul corp al cadeţilor.

Un alt ***palat*** este ***Stroganov***, făcut de marele arhitect Rastrelli, în stil baroc, între 1752 – 1754. Sculpturile aurite şi coloanele albe se detaşează pe faţa somptuoasă a palatului, la intrare fiind alţi doi sfincşi, autohtoni însă, realizaţi de Voronihin.

Palatul Sermetiev, construit între 1750 – 1752, şi ***Palatul Anicikov***, construit între 1839 – 1841 de Monferrand, se iau la întrecere care este mai frumos. Opinez pentru al doilea; este primul palat construit pe Perspectiva Nevski şi aici a funcţionat Palatul Pionierilor.

Palatul Smolnâi este construit după planurile lui Rastrelli, un maestru al stilului baroc, care a conceput construcţia ca pe o operă grandioasă. Arcadele de la intrare susţin opt coloane ionice, şi, cu excepţia sălii de festivităţi, interiorul

(continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

APEL NAȚIONAL PENTRU PROCESUL ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

REPETĂM

APELUL NAȚIONAL DE SOLIDARITATE DE LA SF. ILIE 2005

(publicat în numărul trecut al revistei noastre):

Poporul Român are de rezolvat nişte probleme majore de conştiinţă. Timpul care trece nu vindecă rănile noastre.

Guvernare după guvernare ignoră, din motive de autoapărare sau din neputinţă, **obligaţia declanşării şi finalizării procesului comunismului**.

Urmările acestui regim odios ne marchează viaţa de fiecare zi, sau ne ajung din urmă.

Nu socotiţi momentul inoportun din cauza inundaţiilor. Dacă nu se produceau, erau în stare să le inventeze pentru ca să nu răspundă în faţa **Tribunalului Istoriei**.

- Nu vă lăsaţi influenţaţi de orientările politice ale participanţilor la acţiune;

- Nu vă lăsaţi copleşiţi de orgolii vis a vis de iniţiere: *Dacă aveaţi iniţiativa, veneam şi noi, cu dragă inimă.*

TREBUIE SĂ STRÂNGEM 100.000 DE SEMNĂTURI.

Sunt mii de O.N.G.-uri în ţară; dacă împărţim suta la 50 cel puţin, este floare la ureche pentru fiecare!

Nu vă mai temeţi de comunişti şi de uneltele lor încă în funcţiune. Fiecare îşi va avea locul lui pe răbojul Istoriei.

Ca să ne organizăm, trebuie să comunicăm.

Efortul împărţit la mulţi nu e mare; satisfacţia că am făcut un pas important pentru punerea la index a duşmanilor Creştinismului şi a poporului Român va fi nemărginită!

Restul înţelegerilor îl vom face faţă în faţă sau prin telefon (pentru început); apelaţi la tel.: 0745 074493 sau (021) 242 5471 – CODREANU.

Sunt salutate şi participările individuale sau grupuri mici.

Cu Dumnezeu înainte!

Nicador Zelea Codreanu

preşedinte al O. N. G. "Acţiunea Română", membru al Senatului Legionar

***

COMENTARII LA DOUĂ SCRISORI DIN CANADA ŞI ELVEŢIA

Printre scrisorile primite la redacţie în ultima lună, două venite din străinătate ne-au atras atenţia prin subiectul lor comun: modul în care am comemorat la 29 nov. 2004, în pădurea Tâncăbeşti, asasinarea Căpitanului şi a camarazilor săi.

Prima epistolă vine din depărtata **Canada**, din *Kitchener-Ontario, 139 Warren Rl* şi este semnată de *Vasile Guian* care îmi semnalează că a primit o copie după articolul semnat de mine şi pe care îl găseşte *„foarte ofensator la adresa dumnealui* (n. n.: de ce, Doamne?!), *dar şi a celor care au realizat troiţa din pădure: Ştefan Georgescu şi Cristian Ivanof* (n. n.: !!)."

Argumentele date te fac să zâmbeşti prin „logica derapantă" a autorului care probabil se află în pragul senilităţii: *„monumentul din pădure este şi o proprietate particulară, iar după decesul răposatului Ştefan Georgescu, domnul Ivanof este singurul responsabil şi îngrijitor al monumentului de la Tâncăbeşti*", şi ca atare, *trebuia să cerem aprobarea acestuia pentru aniversarea tragicului eveniment* (?!). Cică ar fi trebuit *"să mă duc să stau de vorbă cu acest Cristian Ivanof, să iau informaţii de la el înainte de a redacta articolul*"... Adică să-mi povestească Ivanof cum am comemorat noi asasinarea Căpitanului şi cum el şi prietenii lui au avut acel comportament suburban, fără nici o justificare?! (că acesta este subiectul articolului incriminat).

Omul bate câmpii, depăşeşte momentul Tâncăbeşti şi trece la aruncat cu lături: *„senatorii Acţiunii Române, Milcoveanu şi Moraru* (n. n.: legionari încă din timpul Căpitanului) *nu sunt legionari* (n. n.: în optica sa personală şi deformată), *ci paiaţe şi oameni necinstiţi!*" Înfierbântat pe măsură, acest Vasile Guian terfeleşte şi eforturile mari şi permanente ale lui *Nicador Zelea Codreanu*, directorul "*Cuvântului legionar*" şi al "*Acţiunii Române*", care este (în judecata lui maladivă) *„un impostor, din nenorocire un nepot al Căpitanului şi care, fără ruşine, îi poartă numele!!* Păi dacă este nepot al Căpitanului şi-l cheamă Zelea Codreanu, ce om normal ar putea să-i conteste dreptul a-şi purta numele?! "*Este necinstit sufleteşte, moştenire de la taică-său care, înainte de a fi împuşcat, voia să plece în Iugoslavia să lupte împotriva armatei germane.*" (n. n.: ?! – fără comentarii...) *„Dacă nu se va astâmpăra, va fi nevoit* (n. n.: cine îl "nevoieşte" şi de ce?) *să scoată o broşură privind viaţa sa destrăbălată!!*" Nicador Zelea Codreanu ar fi curios să-şi cunoască şi el "destrăbălata"-i viaţă...

Abjecţiile în lanţ ale acestui "atotştiutor", formulate aşa cum nu întâlneşti nici în cartierele locuite de tuciurii (şi într-o românească "foarte aproximativă"), m-au determinat să nu-i răspund şi să arunc murdara lui epistolă direct în coşul de gunoi.

Dar iată că luna trecută soseşte o a doua scrisoare, din **Elveţia**, de la *dl. N. Constantinescu, Via alla Roggia 32, Viganello.* Şi domnia sa mă trage de urechi pentru articolul publicat în dec. 2004 privitor la comemorarea de la Tâncăbeşti. Scrisoarea este acidă, dar, recunosc, în spiritul bunului simţ; în plus, când este cazul, se vine şi cu argumente (cât de solide sunt însă, vom vedea imediat).

De aceea m-am hotărât să răspund (public), şi să fac referire şi la scrisoarea precedentă.

De la început dl. Constantinescu mă atenţionează că „cei trei cavaleri ai apocalipsului" (Cristi Neagoe, Eleodor Enăchescu şi al treilea desprins din picturile lui El Greco şi Amadeo Modigliani) nu sunt indivizi (aşa cum am afirmat), ci legionari din cuiburile Ştefan Georgescu şi Miti Dumitrescu (halal!). Al treilea cică este mândru să fie o creaţie a penelului celor doi celebri pictori ale căror picturi sunt expuse în toate muzeele lumi. Eu mărturisesc că nu aş fi mândru dacă aş semăna cu eroii cu feţe lunguieţe şi ochii daţi peste cap realizaţi de către cei doi pictori. Să nu mai vorbesc că nu aş fi mândru dacă aş semăna cu Cocoşatul de la Notre Dame din Paris, pe nume Quasimodo...

Dar esenţialul dl. N. Constantinescu îl trece cu vederea în mod voit, anume atmosfera încordată creată de cei trei în autobuz la întoarcerea în Bucureşti, când fără să le-o ceară nimeni, au început să facă apologia lui H. Sima, *„că dacă nu era el, Mişcarea Legionară nu ar mai fi existat*", stârnind protestele justificate ale tuturor participanţilor la comemorare. Dânsul vede numai efectul nu şi cauza, numai forma nu şi fondul: cei trei sunt "victime" şi nicidecum agresori.

În legătură cu cele afirmate vă răspund în ordine, dat fiind opiniile noastre complet diferite la cele mai multe puncte.

1. Legionarul Cristian Ivanof nu este constructorul troiţei de la Tâncăbeşti. Constructorul a fost Ştefan Georgescu, la vremea respectivă Ivanof fiind ajutorul lui.

2. Legionarul Cristian Ivanof nu a trăit lângă Cătălin Zelea Codreanu. L-a cunoscut oricum după ce împlinise 80 de ani.

3. „Camaradul" Vasile Guian, de care ne-am ocupat mai sus, nu a înfiinţat Câmpul Românesc din Canada şi nu are de unde să fie legionar de 50 de ani, - vis-a-vis de vârstă şi existenţă. Afirmaţii vagi de genul *„a contribuit la Biblioteca Românească din Freiburg, la Căminul Moţa-Marin", „a colaborat cu grade legionare de seamă", „a scris multe articole"*, sunt fără nici o valoare.

Dacă a donat 10 cărţi, se poate numi că a contribuit? Numiţi cu ce grade a colaborat. A contribuit la căminul Moţa-Marin? Cu ce? A scris multe articole? Unde, când? "Discursul" ţinut la inaugurarea crucii de la Tâncăbeşti în 1999 îl trădează ca pe un agramat, cu o concepţie despre Mişcarea Legionară proprie.

4. Palmaresul dvs. în Mişcarea Legionară este extraordinar şi nu îl contestă nimeni, dar, cu tot respectul cuvenit, asocierea numelui dvs. cu cei despre care pomeniţi mai sus (ne referim, bineînţeles, la alde Ivanof, Guian, Eleodorus) vă pune într-o situaţie cel puţin jenantă.

5. Ritmul în care camaradul Ivanof construieşte cruci este „impresionant", dar doar cu dalta şi ciocanul nu se poate face Mişcare Legionară. Mai trebuie şi puţină materie cenuşie.

6. Sunteţi total dezinformat. Articolul meu a fost urmarea unei lungi campanii susţinute împotriva Senatului Legionar iniţiat şi organizat de regretatul comandant legionar dr. Ionel Zeană în 2002, campanie menită să împroaşte cu noroi pe acest sfânt al închisorilor, urmărind discreditarea Senatului, pentru a pune în loc ce? Vid!

7. După ani de zile în care grupul din jurul lui Ivanof ne-au înjurat pe toate cărările, fără să-l fi provocat vreodată şi în nici un fel, dvs. ne amintiţi de „nu îţi vorbi de rău camarazii"!

8. Scrisorile trimise de individul Guian, pline de venin şi mitocănie, se înscriu pe linia Mişcării?

9. „Unitatea ne va duce la biruinţă!" este lozinca simiştilor cu care vor să ne arate că greşim. Ce ziceţi, v-aţi uni cu simiştii? Şi dacă nu, de ce mai fluturăm cuvinte?

10. Scrieţi în final: *„Noi, Cătălin Zelea Codreanu*". Nu vi se pare nepotrivit să uzaţi de numele lui? Cine sau ce vă îndreptăţeşte să faceţi acest lucru?

P.S.: Decât să primiţi o copie xerox după un articol, prin intermediul unor persoane hotărâte să vă dezinformeze, mai bine faceţi un abonament pentru a putea aprecia lucrurile corect!

Emilian Georgescu

DE LA IȚIC LA GENGHIS HAN

N-am mai râs cu lacrimi de multă vreme. Fiindcă pe "Centura Politicii" românești se poate râde și cu lacrimi. Dacă un conducător politic plânge când pleacă la alegeri ca la despletitul miresei (*"Nu ne lăsa, mă Teo, mă!"*...) sau la Muzeul Holocaustului, eu de ce să nu râd cu lacrimi pe "Centură"?

De ce n-ar trebui dus președintele și la Gherla, la Aiud, la Periprava, la Canal, să facă muzeu, să plângă și pe-acolo, pe unde-au murit ai lui?...

Căldură mare, monșer! Oxigenul din apă se dilată tot mai mult și se vaporizează rapid. Rămâne hidrogenul care este mai greu și pocnește pe "Centura Politicii".

- Adicătele cum, coane Fănică, "alogen"? Dacă tot vorbim de chimie la marxism, de ce să nu spunem "halogen"?

- Nu, nu, "alogen", halogenul zboară de colo-colo.

- Dar și alogenul...

Adrian Severin susține că Băsescu ar fi... tătar!

Președintele României să fie alogen?

Nohaiul și „blondele norvegiene"

Abia acum înțeleg eu de ce nu voia Traian Băsescu nici în ruptul capului să-și tundă pleata rebelă, de s-ar fi dat gazetăresele de toate bordurile, fiindcă ea, pleata, era transsimbolizarea falică a șfichiului din chelia hanului tătar și din vârful drapelului cu căluș de cal, stindard care l-a dus pe Genghis victorios prin toată Europa...

Numai un tătar, cu imaginația statală în buiestru, putea să ne ademenească pe noi și pe Jică Bush cu axa Washington - Londra - București - Topraisar...

Nu întâmplător nohaiul preferă „blondele norvegiene" - singura vorbă genială a Prostănacului – filosofilor acri și flocoși de pe coridoarele Cotrocenilor.

În sfârșit, treaba lui. A lui Traian Băsescu.

În fond, etnia a devenit o chestie de opțiune pentru cel mai tolerant popor din Europa. Dacă omul provine dintr-o familie mixtă, e povestea lui ce se simte. Unii nu se simt defel și ne conduc.

Am întâlnit un tânăr la Câmpulung-Moldovenesc, care se consideră dac fiindcă acolo au trăit dacii liberi. Un bătrânel a mers la notar și s-a declarat tot dac. Nu vrea să fie confundat cu... rromii. Există și unguri care vor să fie numiți huni. *Călin Popescu-Tăriceanu chiar spunea că nu contează etnia pentru un conducător. Știe el de ce... Numai minoritar să fie.*

Gustul frustrării

Fiindcă minoritarul este alogen, de-aceea este frustrat. Și, "pe cale de consecință", ca să nu mai fie frustrat, noi, majoritarii, trebuie să-l ajutăm să ne conducă. Nu?! Logic. Iată de ce **numărul „alogenilor" din Parlamentul de la București depășește cu mult norma de reprezentare legală a minorităților naționale.**

Dacă până acum eram înjurați că mâncăm unguri pe pită, cu tot cu șea, iată că alogenul pândește atent orice mișcare a majoritarului și-i sare în greabăn, cu caninii desfăcuți. Însă, nu-i nimic, "majoritaru" căpcăun, adevărata fiară, nu uită că alogenul este un paria și-l calcă în picioare cu primul prilej:

"Nimeni nu percepe mai bine gustul frustrării și revolta neputinței ca alogenii. Nimeni nu simte mai bine ura față de o lume care pare a te ține la periferie și în care te integrezi călcând-o în picioare. De aici apar liderii <<nonconformiștii>> primiți cu bucurie de cei care cred că ordinea înconjurătoare este vinovată de eșecurile lor. Asemenea lideri sunt cu atât mai susținuți, cu cât cei care îi susțin îi simt străini și, deci, inferiori". (Adrian Severin)

Deputatul *Amet Aledin*, șeful Uniunii Democrate a Tătarilor Turco-Musulmani (ăștia de ce n-or vrea să fie ori tătari, ori turci?), s-a simțit lovit și a sărit cu hangeru în plină arșiță: *"Este insultător să folosești cuvântul <<tătar>> în contextul unor drame istorice și personalități negative, bazându-te pe informații neclare, cu atât mai mult, cu cât reafirmi aceste ipoteze"*.

Mădălin Voicu îi trage și el o bidinea peste ochi colegului de partid: *"Mă mir că Adrian Severin, care are un anumit procent de apartenență ebraică, după cum se știe în partid, are o astfel de atitudine legată de rase. Pentru orice politician, mai ales unul social-democrat, a face trimitere la rase și etnii, lăudând pe una și criticând alta, reprezintă o atitudine anti-social-democrată"*. Perfect adevărat, *mânca-ți-aș!* Aici și trebuia să ajungem.

Kuznețov și panglicile lui Ceaușescu

Păi n-are dreptate *specialistul în hidrogen*?

N-are!

Fiindcă, dacă citim mai atent gândurile lui Adrian Severin, ne zboară tot râsul: *"Succesul eroilor alogeni se sprijină în primul rând pe slăbiciunea umană a nemulțumiților frustrați. Pentru această categorie vulnerabilă, ideea unei subversiuni generale de care se face vinovată o oligarhie coruptă identificată, în România, cu PSD, este atrăgătoare"*. A spus-o *Tataie*, o repetă și Adrian *al II-lea*.

Cu 15 ani în urmă l-am cunoscut pe părintele Vasile Țepordei, un român monumental, născut în Basarabia. A stat prin gulagurile siberiene timp de opt ani fiindcă a îndrăznit să scrie înainte de 1940 că Basarabia este pământ ancestral românesc. Nu mai întâlnisem până atunci un om care să răspândească în jur atâta forță și blândețe concomitent.

Fără nici o pornire cumva resentimentară, el mi-a povestit că a fost coleg de seminar teologic cu tatăl lui Adrian Severin, pe care-l chema... Kuznețov. Soția acestui Kuznețov era evreică, spunea părintele Țepordei, neutru, fără nici un tâlc, așa cum ai zice „purta părul lung" sau „avea picioare scurte". Părintele Țepordei a asistat la botezul lui Adrian Severin, dar l-a botezat și pe Emil Constantinescu, la Tighina.

Feciorul lui Kuznețov tăia mai târziu panglici cu Nicolae Ceuașescu; după 1990 va ajunge ministru de Externe și mare mahăr la Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa. Ca să nu fie frustrat.

"Perla" „*Insula Șerpilor aparține Ucrainei*"

În schimb, specialistul în hidrogen, în afară de faptul că a fost coleg de partid cu „alogenu" Traian Băsescu, are cel puțin un "merit" istoric: a fost și rămâne un campion al Tratatului politic dintre România și Ucraina. El l-a luminat pe liderul regional Emil Constantinescu. Înșiși ucrainenii aveau mari îndoieli că Bucureștiul va semna un asemenea document unic în istoria lașităților noastre. Adrian Severin a dat bice. Rămăsese în litigiu doar Insula Șerpilor spre final. Aici, Kievul chiar nu mai avea nici o speranță. Insula Șerpilor nu făcuse obiectul Tratatului de pace de la Paris, prin urmare, Kievul nu se putea prevala nici de indicațiile prețioase ale lui Molotov. A venit Adrian Severin și a declarat țuguiat că „*Insula Șerpilor aparține Ucrainei*". Până și diplomații ucraineni au rămas muți la masa „tratativelor". Kuznețov știa mai multe decât ei.

În celulă cu schivnicu Daniil

PSD s-a dezis demult de Dumitru Sechelariu, un alt majoritar din Partidu lu Mucles. Pe când era primar la Bacău, Dumitru Sechelariu striga pe sticlă: "Ține minte, Băsăscule, că Moldova este a mea!" Cu alte cuvinte, "să nu pățești ca hanul tătarilor la Lipniț".

Poliția noastră, dacă nu-i capturează încă pe rechinii cei mari, în mod sigur are simțul umorului involuntar: l-a băgat pe părintele Daniil Corogeanu de la Tanacu în celulă cu Dumitru Sechelariu! Ce-or fi vorbit ei nopțile, cum s-o fi spovedit Mitică de la Hemeiuși, cum l-o fi exorcizat fratele Daniil, cum l-o fi crucificat el pe cofrag și câte coarne i-a tăiat - rămâne o taină adâncă, pe care numai microfoanele o știu. "*Părinte, plătesc oricât, ce mă fac dacă lumea de dincolo există, că pe asta nu dau nici doi coco?*" Și Mitică de la Hemeiuși a început să plângă ca Traian pe umărul lui Decebal care-și băgase sica în carotidă...

Cu praștia spre „brandul de vârf"

Că tot veni vorba de Mucles: fratele lui Omar Hayssam a pierdut Piața Amzei. S-a tăvălit pe jos, a dat spectacol - degeaba. Mascații îl luară.

Avea dreptate Mircea Geoană: "*Principala problemă a PSD o reprezintă percepția de partid al corupților, al hoților și al comuniștilor*".

Liderul național a găsit și rezolvarea problemei: Adrian Năstase să nu mai apară la televizor. Să nu crape cinescopu.

A doua zi, "Împăratul de Mătase" s-a dus glonț la OTV, o televiziune interzisă pe timpul domnirii sale. "*Oricât de tare încercăm să apărem, în același timp, pe același televizor, ar fi foarte greu și, de aceea, inevitabil, apărem pe televizoare diferite*", a spus Adrian Năstase care a recunoscut că are "*o comunicare suprarenală cu Mircea Geoană*". Treaba lor...

Vasile Dâncu, ministrul propagandei de partid, le-a recomandat colegilor să nu-l mai atace pe „alogenu" Traian Băsescu fiindcă, zice el, "*nu are sens să ataci brandul de vârf*". Tătar sau găgăuz, asta e, a ajuns brandul din vârf... Adrian Severin nu a priceput nimic din această recomandare.

În tot acest răstimp, *Tataie* cel loial rămâne supărat, Doamne, supărat... Hidrotehnistul călit, care nu a făcut nici un iaz în 15 ani, i-a crescut, i-a ridicat și i-a aplecat. Iar ei l-au trădat. O „Mioriță" pidosnică. Ce mârșăvie... Singura ieșire onorabilă dintre groștei este ca *Tataie* să-și coacă alt partid pentru a-și salva reputația.

Viorel Patrichi

LEGE PENTRU TRANSNISTRIA

În timp ce noi ne batem cu hidrogenul pe Cheiul Dâmboviței, Parlamentul de la Chișinău a votat cu o majoritate zdrobitoare *"Legea cu privire la prevederile de bază ale statutului juridic special al localităților din stânga Nistrului"*. La rândul său, Vladimir Voronin a promulgat textul legii.

Politicienii de la Chișinău de toate orientările încearcă practic, și pe această cale, să reglementeze conflictul cu Tiraspolul. Transnistria devine "unitate teritorială autonomă specială". Legea prevede că *"judecătoriile, organele procuraturii și Direcția Afacerilor Interne din Transnistria constituie părți componente ale sistemului juridic unic al Republicii Moldova și își desfășoară activitatea în conformitate cu legislația întregii țări. Transnistria are simboluri proprii care se aplică alături de simbolurile Republicii Moldova. Limbile oficiale din Transnistria sunt limba moldovenească, în baza grafiei latine, limbile ucraineană și rusă. Transnistria are dreptul să stabilească și să întrețină, în modul prevăzut de legislația Republicii Moldova, relații externe în domeniile economic, tehnico-științific și umanitar"*, se arată în textul documentului. Legea

prevede explicit democratizarea şi demilitarizarea Transnistriei, care va fi condusă de un Consiliu Suprem, ales prin vot liber.

Evident, Igor Smirnov a respins legea lui Vladimir Voronin.

Germenii conflictului dintre Chişinău şi Tiraspol au apărut încă de la sfârşitul anului 1989. **Autoproclamarea Transnistriei ca stat este o diversiune imperială, susţinută atunci şi de Ucraina.**

Kremlinul nu accepta ca Basarabia să devină independentă, aşa cum decretase Guvernul condus de Mircea Druc. **Mai întâi, s-a regizat revolta găgăuzilor. Mircea Druc a fost înlăturat în mai 1991, la cererea Moscovei şi cu acordul lui Mircea Snegur. A urmat războiul din 1992, care s-a sfârşit cu un mare număr de morţi şi cu zeci de mii de români refugiaţi din Transnistria.** Preşedintele Petru Lucinski nu a reuşit să pună capăt diferendului.

Iurie Roşca a acuzat de mai multe ori că OSCE face jocul Rusiei pe Nistru.

Vladimir Putin a vrut să impună Chişinăului cunoscutul "plan Kozak", prin care Transnistria devenea subiect de drept internaţional şi primea dreptul la secesiune.

La presiunea Statelor Unite şi a Uniunii Europene, Vladimir Voronin refuză să semneze "planul Kozak" în 2003.

Vizita la Chişinău a lui Vladimir Putin a fost anulată. Relaţiile cu Federaţia Rusă devin tot mai tensionate.

Stanislav Belkovski, un alt consilier de la Kremlin, a venit la Bucureşti şi a propus un alt plan care prevedea unirea Basarabiei cu România, Transnistria urmând să devină independentă sau să se alipească la Rusia sau la Ucraina.

Preşedintele ucrainean Viktor Iuşcenko a propus şi el un plan de federalizare, pe care Chişinăul nu l-a acceptat.

Nu vi se pare că prea mulţi binevoitori au apărut la Nistru?

Uniunea Europeană va oferi fonduri pentru paza frontierei dintre Transnistria şi Ucraina, unde se practică traficul de arme, de droguri, de copii şi de femei din tot spaţiul ex-sovietic.

Serghei Ivanov ţine degetul pe trăgaci

Acţiunile românilor din Basarabia isterizează tot mai mult Moscova.

În timpul campaniei electorale pentru alegerile legislative, dar şi în campania pentru primăria din Chişinău, Moscova a trimis „observatori independenţi" în Basarabia. Pentru că şi-au depăşit mandatul, au fost arestaţi. O premieră absolută pentru relaţiile dintre Chişinău şi Kremlin. Un militar rus de la Vadul lui Vodă a deschis focul asupra unei americance care a fotografiat „zona de pacificare". A urmat alt scandal. Prin urmare, Vladimir Voronin nu mai vrea să fie glugă de coceni în Republica Molotov. Iar ruşii nu-l lasă să meargă măcar în satul în care s-a născut.

Igor Smirnov, un alt „alogen" tocmai din Kamceatka, anunţă că va uni Transnistria cu Ucraina, dacă Rusia rămâne prea departe.

Dar Rusia nu vrea să rămână prea departe în jocul de-a strategia. Serghei Ivanov, ministrul Apărării din Federaţia Rusă, a declarat că *"pacificatorii ruşi se află pe Nistru în baza mandatului primit de la două state - Moldova şi Transnistria"*. Prin urmare, pentru comandantul armatei de la Moscova, Transnistria este deja un stat. Înaltul oficial rus a mai adăugat că militarii Kremlinului nu vor pleca din Transnistria fiindcă trebuie să păzească arsenalul armatei. Aceasta este reacţia Moscovei la tendinţele Chişinăului de a se îndrepta spre Uniunea Europeană.

După cum am mai spus, Parlamentul de la Chişinău votase cu o majoritate zdrobitoare "legea cu privire la prevederile de bază ale statutului juridic special al localităţilor din stânga Nistrului". La rândul său, Vladimir Voronin a promulgat textul legii pe data de 28 iulie. Iată că lucrurile se leagă.

Legea prevede explicit democratizarea şi demilitarizarea Transnistriei, care va fi condusă de un Consiliu Suprem, ales prin vot liber.

Departamentul de Stat american a felicitat Rusia pentru retragerea trupelor din Georgia şi i-a cerut să procedeze la fel şi în Transnistria. Mesajul Casei Albe a fost transmis chiar de către William Berns, noul ambasador al Statelor Unite la Moscova.

Viorel Patrichi

***

Comunicat

Amintim Senatorilor Legionari următoarele:

Consiliul Senatului Legionar, întrunit în şedinţa ordinară din data de 13 mai 2005, a hotărât **convocarea Senatului Legionar ÎN PLEN, pe data de 13 septembrie 2005, pentru discutarea unor probleme deosebit de importante şi a situaţiei Mişcării Legionare.**

Sunt invitaţi TOŢI SENATORII legionari din ROMÂNIA şi din DIASPORA.

Adunarea va avea loc **la ora 11, la sediu.**

Vă rugăm a confirma de luare la cunoştinţă şi de participare în scris (pe adresa camaradului Nicolae Badea) sau telefonic (la camaradul Nicolae Badea, tel.: 021 322 3832).

Av., instructor legionar Nelu Rusu, şeful Senatului Legionar

***

Anul acesta, pe data de 2 august, s-a împlinit **un an de la trecerea în veşnicie a minunatului poet creştin ANDREI CIURUNGA.**

Cu această ocazie aducem, *din nou*, un modest omagiu memoriei naţionalistului român originar din Basarabia.

Cea mai frumoasă modalitate de omagiere este (credem noi) publicarea uneia dintre numeroasele şi zguduitoarele sale poezii – din păcate, necunoscute celor mai mulţi.

(Reperele biografice le-am prezentat anul trecut, în numărul din sept.)

NE-A MAI RĂMAS CEVA

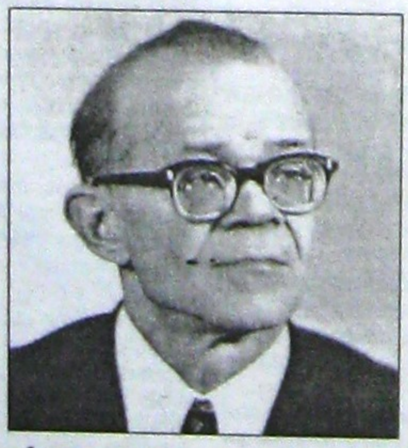
ANDREI CIURUNGA

Nu ne-a mai rămas pe rană nici un leac,
suntem săraci ca legendarul Iov.
Istoria ne-au luat-o veac cu veac
şi ne-au scuipat hrisov după hrisov.

Prin geografie au trecut călări
Şi de pe hartă ne-au furat pagini,
Carpaţi înalţi cu aur în spinări
şi Bărăgane rumene de pâini.

Flămânzi au fost ca haitele de lupi,
din trupul nostru de-au râvnit, au supt.
Ne-au stors lumina din livezi şi stupi
şi laptele din mame ni l-au supt.

Am sfâşiat cămăşile de in
să ne legăm pe unde-am sângerat,
dar şi de-acolo ni le-au smuls, haini,
şi-am stat sub răni şi-am ars şi-am cangrenat.

Din raiul nostru cald ne-au izgonit -
Adami şi Eve pe-un pământ bătrân.
Noi n-am gustat din mărul pârguit,
dar şerpii ţării i-am crescut la sân.

Suntem săraci şi goi - şi nu cerşim,
cu mâna-ntinsă n-am ieşit la drum.
De veacuri învăţăm să suferim
în aşteptarea veacului de-acum.

Suntem săraci - dar tot ne-a mai rămas
din vechiul cer: un heruvim de vis
în cartea vremii a făcut popas -
o filă care încă nu s-a scris.

Pe albul ei vom pune slove deci,
dând noi abecedare vechii ţări.
Şi-aşteaptă dârz condeiele în teci
şi sângele aşteaptă-n călimări.

PREOT ŞI INSTRUCTOR LEGIONAR **ILIE IMBRESCU**: **"BISERICA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ"** *(Ed. "Cartea Românească", 1940)* **(II)**

(continuare din numărul trecut)

— Sfântul Arhanghel Mihail —

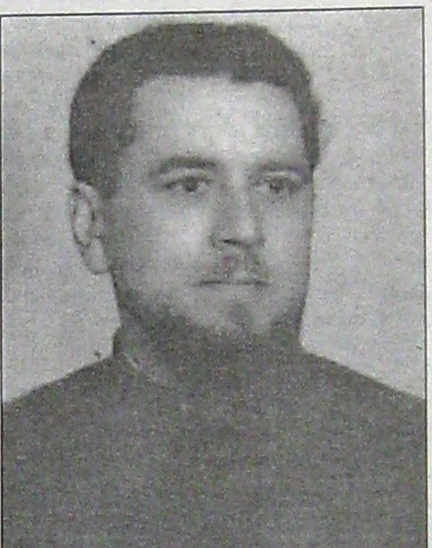
(...) Sfânta Scriptură spune: *„Tu crezi că Unul este Dumnezeu? Bine faci; şi demonii cred şi se cutremură. Vrei însă să înţelegi, omule uşuratic, că* ***credinţa fără fapte este moartă*"** — (Iacov 3, 19—20).

Ca omul să nu aibă credinţa moartă Dumnezeu îi dă ajutor, împotriva inspiratorilor minciunii, pe sfinţii îngeri. Arhistrategul lor, Mihail, este cel care poartă chiar sabia de foc a dreptăţii care trebuie să fie înfăptuită cu credinţă plină de rodul faptelor bune. (...)

— Creştinătatea românească —

De când a plantat Fiul lui Dumnezeu Evanghelia Învierii în lume, neamurile toate trebuie să o altoiască pe fiinţa lor istorică.

Între toate neamurile, Românii au poate cea mai semnificativă istorie de fapte cuprinse în har şi adevăr. Domnul nostru Iisus Hristos a învrednicit acest smerit — deci binecuvântat — popor, să trăiască nedezlipit de tulpina vieţii, de lumina pe care El a adus-o în lume. (...)

Primul lucru care trebuie să copleşească sufletul fiecărui Român, cu adâncă grijă şi răspundere în faţa lui Dumnezeu, este taina apariţiei neamului nostru în lume.

Românii sunt neam născut creştin. Este un deosebit dar al Providenţei Divine şi nu o simplă întâmplare. Acest popor, atât de fără pretenţii în toată viaţa lui şi în toate manifestările sale, este chiar prin naşterea lui de neam creştin-român, un fiu adoptiv al lui Dumnezeu şi este hrănit cu adevărul Lui de Maica Domnului.

Alte popoare au fost făcute creştine de misionarii Evangheliei, cum au fost făcuţi creştini şi părinţii Românilor, Dacii şi Romanii. **Românii, însă s-au născut creştini.** De aici, o putere unică de viaţă şi de înţelepciune, la acest neam, în totalitatea lui. **Şi negurile istoriei de până acum nu au fost decât o mare şcoală de încercare, de întărire şi de lămurire tot mai deplină** a fiinţei lui şi de rodire a deosebitului dar pe care Românii l-au primit de la Preabunul Dumnezeu. De aici legendara şi austera integrare de totdeauna a creştinătăţii-româneşti în realizarea în sânul ei a rânduielii neschimbătoare a planului Dumnezeiesc în creaţiune. Această integrare a ridicat virtutea credincioşiei româneşti la demnitatea minunată a urmării exemplului îngerilor buni care, în frunte cu Arhistrategii Mihail şi Gavriil, au demarcat hotărât atitudinea lor supusă Harului Divin, faţă de răzvrătirea luciferică. (...)

La Români, voievozii şi căpeteniile din trecut nu considerau rostul lor ca al unor simpli Cezari, ci au înnobilat sensul şi misiunea celor ce reprezintă acest lucru, **prin faptul că din puterea politică a cezarismului** (nu cezarism de concepţie romană, ci în sens de domnie), **înţelegeau să facă numai şi numai o slujire lui Dumnezeu**!

Ştefan cel Mare nu admitea nimănui să spună că ar fi biruit, în luptele lui pline de vitejie, ca un domn de glorie şi cucerire, ci **poruncea ca toată lumea să recunoască în el numai pe servitorul Legii lui Dumnezeu**, pe apărătorul Creştinătăţii, **singurul rost pentru care înţelegea să trăiască şi să lupte ca Domn al Moldovei.** Când biruia, spunea că Dumnezeu a biruit în vitejia cu care l-a binecuvântat El. ***Când era biruit, se smerea şi mai adânc şi mărturisea că pentru păcatele lui l-a pedepsit Dumnezeu cu umilinţa înfrângerii.*** Şi când biruia şi când era biruit, postea şi se ruga, **înălţând biserici şi mănăstiri lui** Dumnezeu, ***drept recunoştinţă sau drept pocăinţă.*** (...)

— LEGIUNEA —

De la un timp, Neamul Românesc, din felurite pricini, a ajuns ca slăbănogul din Evanghelie. (Matei 9, 1—8). ***Generaţia harică, în frunte cu Căpitanul ei,* a purtat pe slăbănog la picioarele Mântuitorului.** (...)

***Generaţia satanică* vrea cu orice chip să abată Neamul Românesc de la această linie.**

Sfântul Arhanghel Mihail însă este trimis paznic şi ajutor acestui Neam, pentru că misiunea lui între popoare este sublimă.

Din lumea răutăţii şi a necredinţei a trebuit să fie scoasă generaţia unei lumi noi, unei lumi ca în basmele noastre: lume cu *„tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte"*.

Ca preot, aşa cred că a binevoit Dumnezeu: să ia fiinţă LEGIUNEA *„Sfântul Arhanghel Mihail"*, în sânul Românismului, ca să se plinească şi la noi cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos: *„Nimeni nu pune petec de pânză nouă la haină veche, căci plinitura trage din haină şi mai rea ruptură se face. Nici nu pun vin nou în burdufuri vechi; iar de pun, se sparg burdufurile şi vinul se varsă şi burdufurile se strică; ci pun vinul nou în burdufuri noi şi amândouă se ţin"*. (Matei 9, 16—17).

Din acest grăunte evanghelic au rodit în mintea Căpitanului gândurile de organizare a tineretului creştin-român, care să scape ţara de pierzare prin **subordonarea politicii la ascultarea de Biserică**, deci **prin ferirea tineretului de satanismul „politicianist" al lumii vechi, prin izolarea „politicianismului"**:

„Politicianismul infectează viaţa noastră naţională. Organizarea acestui tineret, în afară de necesitatea autoeducării, mai este necesară şi spre a-l feri şi izola de politicianism şi de infecţia lui. Coborârea infecţiei spre tineretul românesc însemnează nimicirea noastră şi victoria lui Israel.

Mai mult! Această organizare a tineretului va rezolva însăşi problema politicianismului care, nemaiprimind elemente tinere, va fi condamnat la moarte prin inaniţie, prin lipsă de alimentare. (...)

***Teoria care ne îndeamnă să trăim toţi în partide, pentru a le face bune, dacă zicem că sunt rele, e falsă şi perfidă. După cum de la începutul lumii curge, zi şi noapte, necontenit, prin mii de râuri, prin fluvii, numai apă dulce în Marea Neagră, şi nu reuşeşte să-i îndulcească apa, ci din contră, se face sărată şi cea dulce, tot aşa şi noi, în cloaca partidelor politice, nu numai că nu le vom îndrepta, dar ne vom strica şi pe noi*"**. (Corneliu Zelea Codreanu - *„Pentru Legionari"*). (...)

— PREOTUL ŞI LEGIONARUL —

Fiecare preot, prin faptul că este *„slujitor al lui Hristos şi ispravnic al tainelor lui Dumnezeu"*, trebuie să tindă a fi cel mai drept om atât în a se judeca pe sine, **cât şi în a lua atitudinea impusă de misiunea lui faţă de toate curentele din viaţa Neamului în sânul căruia este rânduit să predice şi să activeze** în numele şi în spiritul Revelaţiei Divine. Din acest punct de vedere — singurul şi esenţialul, care îi probează sinceritatea faţă de Chemarea lui — la noi **preotul este dator să se plaseze pe linia Neamului Românesc care, chiar de la începutul existenţei sale, trăieşte pe linia Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos.** (...)

În acest punct, deci, se întâlnesc şi se contopesc, în una şi aceeaşi Chemare sfântă, rosturile pe care le au de îndeplinit: **Preotul, în slujba Bisericii, pentru binecuvântarea Neamului — Legionarul, în slujba Neamului, cu binecuvântarea Bisericii.**

Orice preot adevărat va fi, aşadar, prin firea lucrurilor, şi legionar, aşa cum orice legionar, tot prin firea lucrurilor, va fi cel mai bun fiu al Bisericii.

Că, la noi, azi, mulţi slujitori ai Bisericii sunt cu totul altceva decât ceea ce trebuie să fie, este încă o dovadă mai mult că Mişcarea Legionară a fost rânduită tocmai la timp, ca să fie gata a da din Neamul nostru şi Bisericii caracterele cele mai tari pe care să fie altoit şi darul preoţiei fără batjocură — cum, altfel, se practică lucrurile îngrozitor de neruşinat de lumea generaţiei satanice a acuzatorilor! (...)

— Bisericile Naţionale —

Când S-a pogorât Duhul Sfânt, în limbi de foc, peste Sfinţii Apostoli, atunci s-a pus temelia Bisericilor Naţionale. (cf. prof. pr. dr. Valerian Şesan - Cernăuţi). (...)

De ce sunt chemate popoarele la împărtăşirea acestui grai duhovnicesc **şi nu de-a dreptul umanitatea?**

Pentru că în istoria acestei umanităţi, în vremuri străvechi, s-a petrecut ceva care acum se lămureşte îmbucurător, tot prin glasul Bisericii: *„Limbile oarecând s-au amestecat pentru îndrăzneala facerii de turn; iar acum limbile înţelepte s-au făcut, pentru slava cunoştinţei de Dumnezeu."* (...)

— Sinodul — Cele şapte Sinoade Ecumenice —

(...) **Cei dintâi s-au adunat chiar Sfinţii Apostoli în Soborul de la Ierusalim** (Fapte 15), **apoi cele şapte Sfinte Sinoade Ecumenice** care **au întărit Adevărul împotriva ereziilor şi schismelor şi au dat canoane teologice de pecetluire a Îndreptarului credinţei, pentru mărturisitorii de pretutindeni şi de totdeauna.** (...)

Pavel zice: *"Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar vesti vouă altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o, să fie anatema."* (Gal. 1, 8).(...)

(...) Intr-adevăr, **Duhul Sfânt, de la pogorârea Sa asupra Sfinţilor Apostoli, a luminat lumea, în Biserică, prin Sfintele Sinoade, despre tot Adevărul**, potrivit planului veşnic al lui Dumnezeu.

În raport cu crugul vremii, iarăşi, **nu este o simplă „întâmplare" că nu s-a ţinut nici un Sinod Ecumenic de la 787 şi până azi.**

În raport cu schimbarea lumii din păcătoasă în duhovnicească, cu atât mai mult, este minunat că **în cele Şapte Sinoade Ecumenice de la început s-a pecetluit cu „cele şapte peceţi ale Duhului" întreagă vistieria Revelaţiei Divine**, ca astfel, **numai din ea**, să se semene şi să rodească, după loc şi după timp, **Adevărul Unic, neschimbat şi neîmpuţinat, pretutindeni şi totdeauna.** (...)

(...) A fost, mai întâi, o luptă grozavă între ispitele înşelăciunilor şi între ascultarea numai de Adevăr!

Căci s-au definit dogmele în canoanele teologice ale celor şapte Sinoade Ecumenice, dar **mai apoi**, până şi între conducătorii principali ai Bisericii (Papa - „vicar" al Romei, Patriarhul „ecumenic" al Constantinopolei) s-a iscat mare gâlceavă: Cine este mai mare şi de ce?

Şi, dacă nu se înţelegea Apusul cu Răsăritul, pe deasupra, au mai venit şi mari încercări şi nenorociri: peste lumea răsăriteană au venit urgiile barbarilor şi ale Islamului, care au trecut, în parte, şi în Apus; **peste Apus s-a năpustit satanica rătăcire a unui fel de dominaţie absolutistă, Papa confundând**, de neînţeles, **darul apostoliei cu dreptul suveranităţii cezariene**, dând „cezaro-papismul".

Încep şi popoarele să se apropie de conştiinţa unei misiuni mai înalte, dar **sunt stânjenite când de absolutismul cezaro-papal, când de propriul**

lor imperialism exagerat, ba degenerat chiar şi în unele pretinse „messianisme”.

Apare, în alt sens, **un Luther**, şi vrea să reabiliteze adevărul, dar cade şi el în păcatul unui individualism orgolios, devenind părinte al **protestantismului care avea să ajungă, apoi, la pulverizările sectante de azi.** (...)

— Antihristul —

Semnul apropierii neamurilor de Sinodul Ecumenic al ecumenicităţilor naţionale este îndârjirea şi urletul lui antihrist!

Am spus că **diavolul foloseşte mai întâi tactica manierei elegante, când vrea să robească pe om. Dar, dacă nu reuşeşte, atunci recurge la tactica urgiei!** Şi, mai ales când ştie că lumea se apropie de binecuvântarea lui Dumnezeu prin noi daruri, atunci grozăviile dezlănţuite de satan depăşesc la imposibil puterea închipuirii omeneşti! Atunci apare „antihrist” sub anumite manifestări. **Ori de câte ori se arată un nou început de Înviere actuală, la un om, la un neam, sau la omenirea toată, înseamnă că se pecetluieşte odată mai mult sfârşitul tiraniei diavolului. Atunci el, disperat, se arată antihrist pe faţă.** De aceea, propriu zis, antihristul va apare aievea la sfârşitul veacurilor, imediat înainte de a „doua venire” a Domnului nostru Iisus Hristos! Până atunci, apare după caz şi împrejurări, încât trebuie imediat semnalat şi alungat de servii Bisericii lui Hristos! (...)

— Veacul naţionalismului haric —

Acum, până la „a doua venire” a Domnului, potrivit iconomiei mântuirii omenirii prin neamuri, **în decursul istoriei s-au încreştinat popoare şi se vor mai încreştina. Ultimul, ca pedeapsă, va fi poporul jidovesc, întrucât el fusese chemat cel dintâi la împărăţia lui Dumnezeu, dar nu numai că nu a primit-o, ci chiar a vândut şi a răstignit pe Fiul Lui.**

Dintre neamurile încreştinate, cu timpul, multe au fost transformate, prin altoiul Harului Divin, în naţiuni „civilizate”. Dar **dacă progresul vreuneia dintre aceste naţiuni le-a ispitit cu mirajul oarecărui imperialism „messianic”, Dumnezeu a rânduit împrejurări de cercetare amarnică, pentru ca să le menţină în darul Adevărului. Aşa a fost cu Franţa, Germania, Rusia — şi va fi cu Anglia şi cu toate cele care se fac vinovate de asemenea rătăcire.**

Căci, precum *nu este chip* să fie admis *internaţionalismul dizolvant*, întrucât este şi împotriva naturii şi împotriva Revelaţiei, aşa nu este admis *nici imperialismul*, oricare ar fi pretextele cu care încearcă să se justifice.

***Măsura dreaptă*, cumpăna rectificatoare, între aceste răpiri ale înşelăciunii (internaţionalism) şi ale orgoliului (imperialism) este numai: *Naţionalismul haric*!** (...)

— Pacea lumii —

(...) Străbunii noştri au fost şi rămân mari tocmai prin aceasta: ei aveau **o singură Lege, şi bisericească, şi de stat: Legea Lui Hristos. Numai prin aceasta îşi va afla pacea şi zidirea** - mai întâi fiecare ecumenicitate naţională în sânul Neamului respectiv şi apoi toate neamurile: în sobornicitatea lor ecumenică prin Biserică pentru Hristos! (...)

— Tehnica şi Revelaţia —

(...) Dumnezeu nu a inspirat pe marii inventatori, de ale căror minunăţii tehnice ar trebui să se bucure oricine, pentru ca să-şi facă satan plăcerea de a se juca de-a moartea cu popoarele. Iluzia aceasta a francmasonilor şi a tuturor duşmanilor Bisericii lui Hristos va fi prefăcută în aspră pedeapsă când dreptatea şi adevărul vor fi înstăpânite definitiv pe pământ. (...)

Pagină îngrijită de Cuibul ”Vestitorii”

***

Hronic Legionar – August

1919 – înfiinţarea, la Iaşi, a *Gărzii Conştiinţei Naţionale* conduse de muncitorul Const. Pancu, în rândurile căreia a luptat şi tânărul student de atunci, Corneliu Zelea Codreanu (9 aug.)

1923 – primul Congres al conducătorilor Mişcării Studenţeşti, la Iaşi, prezidat de Corneliu Z. Codreanu şi Ionel Moţa (22 – 25 aug.)

1924 – logodna lui Corneliu Zelea Codreanu cu Elena Ilinoiu, la cărămidăria din Ungheni (10 aug.)

1927 – apare (la Iaşi) **primul număr din *”Pământul strămoşesc”* (revista bilunară a Legiunii)**; tipărirea se făcea la Orăştie, la tipografia protopopului Ioan Moţa, tatăl lui Ionel Moţa (1 aug.)

- căsătoria lui Ionel Moţa cu Iridenta Z. Codreanu, sora Căpitanului, la Mânăstirea Neamţului (18 aug.)

1931 – Mişcarea Legionară participă la alegerile parţiale din **jud. Neamţ, Căpitanul fiind ales deputat în Parlamentul ţării** (31 aug.)

1933 – înfiinţarea taberei legionare din Bucureştii Noi pentru construirea renumitei Casei Verzi (4 aug.)

1934 – la sfârşit **tabăra legionară de muncă din Giuleşti unde se fabricaseră 80 000 cărămizi**; *autorităţile au închis tabăra şi au confiscat cărămizile, fără nici un temei legal* (17 aug.)

1935 – înfiinţarea **taberei legionare de muncă Iancu Flondor la Storojineţ (Basarabia)**, unde s-au fabricat 30 000 cărămizi pentru **construirea casei legionare** (1 aug.)

- deschiderea **taberei de muncă de la Baciu, jud. Braşov**, unde legionarii **au reparat o biserică** (9 aug.)

- **tabăra legionară de la Nicoreşti (Tecuci)**, în care legionarii au fabricat 30 000 cărămizi pentru **construirea casei legionare** (12 aug.)

- finalizarea **taberei de muncă de la Drăgăşani**, unde legionarii **au fabricat cărămizi pentru construirea Catedralei oraşului** (14 aug.)

- apariţia, la Cernăuţi, a revistei *”Iconar”* (15 aug.)

- **legionarii ridică o troiţă la Buşteni în memoria studentului Virgil teodorescu, împuşcat pe la spate de autorităţi în timp ce lipea afişe electorale pentru Legiune** (17 aug.)

***

1949 –este condamnat la moarte de regimul comunist şi *executat un grup de luptători în munţi, printre care şi Vernichescu, cel care îşi trădase camarazii în 1923 şi fusese rănit prin împuşcare de Ionel Moţa* (2 aug.)

***

LUPII LA DRUMUL MARE (continuare din pag. 2)

de controlat după aceea din cauza lipsei unei elite conducătoare şi coagulante.

Să ne gândim oare că **acesta a fost rostul şi sensul declaraţiei d-lui Băsescu în cadrul unei conferinţe televizate în care afirma cu patos: *”Etnia rromă este un colier de perle la gâtul României.”* Nu a spus însă şi de ce.**

— Vor cumpăra România bucată cu bucată, cum au făcut cu Palestina, dar atenţie, culmea bătăii de joc, *cu banii pe care tot ”sărăcimea” română care duce toate poverile ar trebui să îi plătească pentru holocaustul mincinos* acceptat la ora actuală de o casă conducătoare total indiferentă faţă de interesele naţionale.

Pot exista în secolul XXI condamnări fără judecată?

Naţional-socialiştii germani (naziştii) au fost acuzaţi în învingătorii din cel de-al doilea război mondial pentru crime de război, crime împotriva umanităţii, crime împotriva poporului evreu (holocaust).

A fost suficient că se ştia despre acestea?

Au fost suficiente mărturii, filme, documente etc.?

NU!

Omenirea cerea o *sentinţă a unui Tribunal investit cu toată autoritatea.*

Deci, cât de răi au fost nemţii, cu ideile lor despre superioritatea rasei, cu aplicarea ”soluţiei finale”, au avut dreptul –incontestabil - la o judecată!

Într-o lume declarată democratică (mă refer la ţările civilizate), **România poate fi condamnată** ca autoarea unui holocaust antievreiesc, **fără nici o judecată**? Cine stabileşte acest lucru? Cine îl hotărăşte? Cine stabileşte daunele? Cine stabileşte dimensiunile lor? Cine hotărăşte că aceste ”delicte” trebuie compensate cu bani?

Vieţile oamenilor se plătesc cu bani? Se negustoresc?

Păi atunci hai să ne tocmim - *dacă ne judecăm la un tribunal competent şi pierdem procesul.*

Românii au ajuns oare nişte animale, a căror soartă o hotărăsc alţii?

Care este diferenţa de abordare a problemei între ”rasa superioară ariană” şi ”poporul ales”?!

De ce nu se face procesul comunismului?

Pentru a nu deveni publică şi consemnată relaţia intimă dintre comunism şi minoritatea evreiască din România, caz în care ar trebui să răspundă cel puţin în egală măsură de genocidul poporului român timp de 20 de ani, din 1944 până în 1964!!

Domnilor care le puteţi face şi desface pe toate, faceţi-mă de râs, dovediţi-mi că nu am dreptate, declanşaţi procesul comunismului! **Poporul român trebuie să devină din acuzat de un holocaust măsluit, acuzator de un genocid devastator, declanşat de un ţsunami de antiromânism.**

Atenţie, cu cât insistenţele sunt mai mari de a acuza iarăşi poporul român cu acuzaţii false, cu atât amintirile devin mai vii şi mai dureroase.

Se zice la români că ”nu este bine să dezgropi morţii”, bineînţeles figurativ. ***V-aţi apucat ”să dezgropaţi morţii” şi în loc să daţi de ai dvs., sub pământul săpat erau români.***

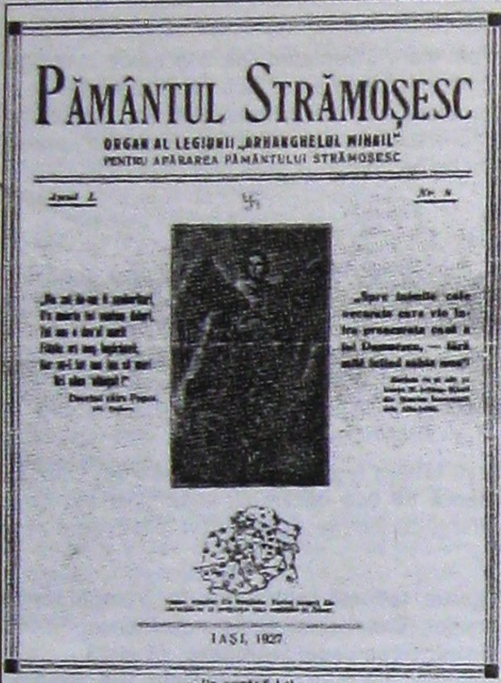
PRESĂ LEGIONARĂ ŞI PRO-LEGIONARĂ INTERBELICĂ ŞI DIN EXIL

Cercetând la *Biblioteca Academiei Române* fişierul care conţinea **publicaţiile legionare apărute între anii 1927-1941**, rămân surprins de **numărul apreciabil de mare de astfel de tipărituri, "paleta" lor acoperind tot cuprinsul ţării.**

Se simte nevoia acută a unei monografii vaste care să studieze presa legionară şi ecoul pe care l-a avut în rândul maselor, rolul ei în istoriografia românească. Dar acest lucru presupune, fireşte, un volum uriaş de muncă, pasiune şi competenţă din partea celor care s-ar încumeta să facă acest lucru.

Ne-am propus ca în rândurile de faţă să facem **o schiţă sumară** cu cele mai reprezentative publicaţii **legionare şi prolegionare**, omiţând, atât din lipsă de spaţiu, cât mai cu seamă de documentaţie, majoritatea presei apărute în provincie.

Chiar la înfiinţarea Legiunii apare **la Bucureşti, la 1 aug. 1927, revista Mişcării Legionare, *PĂMÂNTUL STRĂMOŞESC***, din iniţiativa **fondatorilor Legiunii** *Arhanghelul Mihail*: **Corneliu Zelea Codreanu**, Ion I. Moţa, Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu.

PĂMÂNTUL STRĂMOŞESC
ORGAN AL LEGIUNII „ARHANGHELUL MIHAIL"
PENTRU APĂRAREA PĂMÂNTULUI STRĂMOŞESC
IAŞI, 1927

Greutăţile mari financiare şi desele suspendări ale revistei - în ton deplin cu perioadele de prigoană - motive obiective - au făcut ca publicaţia să nu aibă o periodicitate bine stabilită. Bunăoară, între ultimul număr aflat în colecţiile *Bibliotecii Academiei Române*, datat în anul 1940, şi penultimul, datat în 1933, exista o cenzură de 7 ani.

În cartea sa, "*Pentru Legionari*", Corneliu Zelea Codreanu relatează pe larg înfiinţarea periodicului şi condiţiile redactării primului număr.

Nu ne oprim aici, întrucât ***PĂMÂNTUL STRĂMOŞESC* a reapărut**, în condiţiile de a nu mai fi cenzurat, **în EXIL**, tocmai în îndepărtata Argentină, **la Buenos Aires, în 1974**, deci la un interval de 34 de ani de la interzicerea lui în Bucureşti. **Director a fost Dumitru Găzdaru**, revista având un triaj de peste 500 de exemplare.

Specificăm că revista, cu un profund caracter legionar, cu toate articolele scrise remarcabil de către personalităţile din exil din linia întâi a Mişcării: **Ilie Gârneaţă, Const. Papanace, V. Iasinschi, N. Arnăutu**, a combătut în numeroase articole pe Horia Sima, principalul vinovat de decimarea Mişcării din anii 1938-1939, de evenimentele din ianuarie 1941, precum şi de abaterea de la linia Fondatorului Mişcării.

(*Poate pe viitor voi scrie un* ***articol special despre Pământul strămoşesc din Argentina****, fiindcă avem o parte a colecţiei.*)

Mă voi ocupa pe larg de unul dintre cele mai cunoscute ziare, ***BUNA VESTIRE***, un cotidian care avea pe frontispiciu titulatura de "***ziar liber de luptă şi doctrină românească***", şi care a apărut regulat între anii 1937-1938 şi 1940-1941.

În primii ani de apariţie ziarul îi are ca **directori** pe **Dragoş Protopopescu** (profesor universitar de limbă engleză care a scris, printre altele, "*Fenomenul englez*", dar şi două cărţi cu conţinut sută la sută legionar, intitulate "*Tigrii*" – în două volume- şi "*Fortul nr. 13*", care s-a sinucis în 1946 pentru a nu fi arestat de organele comuniste) **şi Toma Vlădescu**, iar ca **prim secretar pe Mihail Polihroniade**.

Între **1940 şi 1941 director** a fost **Grigore Manoilescu**, şi menţionat onorific pe frontispiciul ziarului Mihail Polihroniade, care fusese asasinat în masacrul elitei legionare. Printre colaboratorii ziarului din această perioadă se numără filosoful Constantin Noica, dr. Şerban Milcoveanu, fostul ministru de Externe Mihail Manoilescu, av. Alexandru Constant, av. Horaţiu Comăniciu. Având în faţă câteva exemplare din ziarul *BUNA VESTIRE*, devenit astăzi, din cauza vremurilor de tristă amenintare, o raritate, *voi prezenta câteva articole şi semnificaţiile lor:*

- Nr. 189 din 14 oct. 1937, în opt pagini, este un număr de doliu, **închinat în totalitate generalului Gh. Cantacuzino-Grănicerul**, erou naţional din primul război mondial şi preşedintele Partidului "*Totul Pentru Ţară*", cu prilejul trecerii sale în veşnicie. În pagina întâi, la mijloc, este reprodus portretul lui înconjurat de articolele: "*Generalul*" de Gh. Clime, "*La catafalcul unui prieten*" - gen. Moruzi, "*O mare energie s-a stins, dar s-a născut o pildă mare*" - Sextil Puşcariu, "*Marele bătrân*" - Mihail Manoilescu, "*Împărat al vitejiei*" - Ion Zelea Codreanu, "*Boierul şi ţăranii*" - Traian Brăileanu; paginile următoare conţin: "*În 1917*" de Nicolae Totu, "*Plecarea Gheneralului*" - Victor Puiu Gârcineanu, "*Mitul Generalului*" - Mircea Eliade, "*Cyrano*" - Grigore Manoilescu, "*Grănicer la hotarul istoriei*" - Valeriu Cârdu, "*Un prieten al morţii*" - Dragoş Protopopescu, "*Răscumpărarea*" - Nae Ionescu, "*Balada Grănicerului cu fulgere pe umeri*" - Radu Gyr, "*În ochiul meu*" - Alexandru Cantacuzino, "*Un legionar*" – Al. Constant, "*A murit Generalul*" - preot Dumitrescu Borşa.

Sunt reproduse şi câteva fotografii ale gen. Zizi Cantacuzino în diferite ipostaze: în tabăra de la Carmen Sylva, la înmormântarea lui Moţa şi

ANUL II, No. 253
16 pagini 5 lei
BUNA VESTIRE
ZIAR LIBER DE LUPTA ŞI DOCTRINA ROMANEASCA
DRAGOS PROTOPOPESCU
An Nou
BASM

Marin, la Huşi, în 1917, în care generalul francez Berthelot îi strânge mâna, când este decorat de Corneliu Zelea Codreanu cu cel mai înalt simbol al vitejiei legionare "Crucea Albă", cu echipa legionară care a luptat pe frontul spaniol. Alte nume cunoscute sunt prezente în ziar: Mihail Polihroniade ("*Cu domnul general la Jilava*"), Radu Budişteanu ("*Un erou în fruntea unei generaţii*"), dr. Şerban Milcoveanu ("*Omagiul studenţimii române*").

Atrage atenţia şi un comunicat al Mişcării Legionare, semnat de Corneliu Zelea Codreanu, în care se cere legionarilor participanţi la înmormântare să nu vină îmbrăcaţi în cămaşă verde (întrucât primul ministru Tătărescu interzisese această ţinută), *pentru a nu da prilej autorităţilor* de a "*lua măsuri împotriva celor ce le-ar purta*".

- Nr. 253 din 31 dec. 1937 are 16 pagini şi este **consacrat *Anului Legionar 1937***. Pe pagina întâi, un desen de pictorul Al. Basarab şi un apel al lui Corneliu Zelea Codreanu către legionari, din care citez câteva rânduri: "*În situaţia politică s-au produs schimbări. În lumea legionară nu există nici un motiv de agitaţie. Fiecare îşi sărbătoreşte în familia lui până la capăt sfintele sărbători. Fără nici o grijă. Pe legionar nimic nu trebuie să-l tulbure şi să-l scoată din ordinul pe care l-am dat la închiderea luptei electorale: PACE şi ODIHNĂ. Urez tuturor luptătorilor un mare an legionar.*"

Mai semnează în acest număr (nu mai redau şi titlurile, din motive de spaţiu): Sextil Puşcariu, Vasile Cârdu, Radu Gyr, Ion Găvănescu, Corneliu Şumuleanu, Mircea Eliade, Ion Cantacuzino, Dragoş Protopopescu, Horia Stamatu, Iordache Nicoară, G. Bălănescu şi Al. Constant – acesta din urmă, un articol al cărui titlu spune totul: "***Procese şi temniţe legionare***". Menţionez însă **realizările din "*Anul legionar 1937*": cartea şi publicaţiile legionare, poezia legionară, cântecul, munca legionară, dezvoltarea Corpului Muncitoresc Legionar, câştigarea locului III pe ţară şi II pe Bucureşti la alegerile electorale, înflorirea comerţului legionar.** O pagină specială are acest titlu sugestiv: "***Ofensiva economică legionară***". Articolele sunt ilustrate cu fotografii legate de tematică: Corneliu Zelea Codreanu vorbind legionarilor la inaugurarea *Consumului Legionar* din centrul muncitoresc Griviţa; legionarii la inaugurarea magazinului alimentar Bacău; faţada librăriei "Braţul de Fier" a camaradului M. Cighir din Câmpina.

- Nr. 6 din 13 sept. 1940 - seria a II-a - este consacrat în întregime zilei de naştere a Căpitanului.

Pe prima pagină se află portretul în tuş al celui omagiat, realizat de pictorul Basarab, iar alături articolele: "*De ziua lui Corneliu Zelea Codreanu*" - I. Găvănescu, "*Ultima oară...*" – gen. Const. Dona, "*Mai presus de toate, dragostea*" - Ion Chinezu, "*Priveşte-ţi Legiunea, Căpitane*" – Gr. Manoilescu, "*Biruitorul*" – gen. Const. Petrovicescu, "*Ziua Căpitanului*" - Traian Brăileanu, "*Învierea Patriei a venit*" - gen. Ion Antonescu, "*Descăletor de ţară*" - P. P. Panaitescu, "*Procesul Căpitanului*" – av. Sebastian Radovici.

Ultima oră
Cu gândul la Căpitan
Iadul de foc dela Londra
Populaţia Londrei îngrozită fuge din oraş
Sfinţirea Capelei legionare din Berlin
Mărturia d-lui Gen. Antonescu, despre Căpitan
LEGIUNEA, cea mai mare înfăptuire a poporului român
Tragedia istorica a poporului român
ARHANGHELUL
Posturile germane de radio au comemorat ziua Căpitanului

Ultima pag. a ziarului "Buna Vestire" din 13 sept. 1940

Semnalăm şi un articol mai amplu, semnat de gen. Antonescu: "*Cum s-a ajuns la abdicarea fostului rege Carol al II-lea*", din care cităm: "*Elena Lupescu ar fi vrut să îl ia în exil pe moştenitorul Tronului, dar criminala încercare a eşuat sub*

presiunea aghiotanților, grăbindu-se astfel, câteva ore mai târziu, depunerea jurământului de către noul rege...."

Un alt cotidian, care a apărut **în trei serii** (1924-1934, 1938, 1940-1941), de ținută, a fost ***CUVÂNTUL***. Concurent al celor mai răspândite cotidiene ("*Universul*" lui Stelian Popescu și "*Curentul*" lui Pamfil Șeicaru), a fost fondat la 4 oct. 1924 de Titus Enacovici, dar începând **din 1928** a fost preluat de **Nae Ionescu**. **Din 1933 se apropie de convingerile legionare,** motiv pentru care este suspendat la 1 ian. 1934, împreună cu alt cotidian cu simpatii legionare, "***Calendarul***" lui **Nichifor Crainic**. Printre colaboratori s-au numărat discipolii prof. Nae Ionescu: Mircea Eliade, Emil Cioran, Mihail Sebastian, Vasile Marin.

În **nr. 2401 din 25 dec. 1931**, în 36 pagini, semnează Nae Ionescu, Gh. Racoveanu, Octav Onicescu, Perpessicius, Liviu Rebreanu, Octavian Goga, Mircea Eliade, artistul plastic M. Constantinescu, Ion Agârbiceanu. Tot atâtea pagini, 36, are și nr. 2750 din 25 dec. 1932, cu aceleași semnături menționate mai înainte.

Un număr de colecție este **nr. 3066 din 6 nov. 1933** cu... *100 de pagini!* Explicația: ziarul împlinea 10 ani de la apariție! Este plin de caricaturi, fotografii, cu fel de fel de semnături, mulți fiind cu orientare naționalistă și creștină, care au aderat în următorii ani la Mișcarea Legionară.

Reapariția *CUVÂNTULUI* **în ianuarie 1938** a fost primită cu satisfacție de publicul cititor, se văd toate acestea în nr. 3121 din 22 ian. 1938. Și în acest număr și în următoarele pe care le posed, 3129 din 30 ian., 3154 din 24 febr., 3167 din 9 martie, 3203 din 14 aprilie, sunt articole semnate de Mircea Eliade, Constantin Gane, Ernest Bernea, Gh. Racoveanu, dr. Șerban Milcoveanu și firește, număr de număr, de directorul Nae Ionescu.

Cea de-a treia apariție a ziarului *CUVÂNTUL* a avut loc la **14 oct. 1940**, *de data aceasta ca organ oficial al Mișcării Legionare*, fiind condus de **istoricul P. P. Panaitescu**. *"La restul gazetelor în discuție caracterul lor legionar se deduce din conținutul lor și nu din titulatura oficială."*

Cuvântul

Ziarul, la cea de-a treia apariție, avea un triaj zilnic de 120.000 exemplare, șapte ediții pe săptămână și corespondenți în toate orașele mari din lume.

- Nr. 50 al ziarului, **din 2 dec. 1940**, are 16 pagini și este **dedicat în întregime înhumării Căpitanului, a Decemvirilor și a Nicadorilor, la mausoleul de la Casa Verde.**

Fotografiile mari și de bună calitate sunt documente primare ale vremii. Îi vedem pe gen. Antonescu, pe Wilhelm Fabricius (ambasadorul Germaniei la București), pe Pelegrino Ghigi (ambasadorul Italiei) și alte personalități înalte din țară și străinătate. Impresionează fotografia pe jumătate de pagină care încadrează câteva sute de participanți într-o ordine desăvârșită, în urma carului funerar; în altă fotografie, coroana purtată de soldații germani trimiși de Fuhrer; familia Căpitanului, în care se disting: Ion Zelea Codreanu, soția Căpitanului, Elena, unul dintre frații Căpitanului, Decebal, și nepoata Cătălina; aspecte de la slujba religioasă, preoții care poartă pe umeri cosciugele cu rămășițele pământești a celor asasinați la Tâncăbești în urmă cu 2 ani, miile de oameni îngenuncheați la trecerea convoiului funerar.

Semnează articole: P. P Panaitescu - "*Căpitanul și unitatea națională*", Barbu Șlușanschi - "*Balada Căpitanului*", Vasile Posteucă - "*Nevoia ispășirii*", Ion Protopopescu - "*Când te laudă un dușman*", Horațiu Comăneciu - "*Ardeal*"; mai semnează Vasile Băncilă, protopopul Ion Moța din Orăștie, Nicolae Petrașcu (secretarul general al Mișcării în 1940), Dumitru Groza (șeful din 1940 al Corpului Muncitoresc Legionar), și este redată în întregime conferința ținută de Vasile Iasinschi la radio, intitulată "*Căpitanul*", precum și un articol al lui Nae Ionescu (care decedase în martie 1940), "*Sensul durerii*".

Pe ultima pagină o fotografie mare ocupă toate coloanele ziarului *CUVÂNTUL*: un mare număr de oficialități și legionari, în fața **bisericii *Sf. Ilie Gorgani***, unde s-a efectuat slujba religioasă.

Revista ***AXA*** a apărut între **1932-1933** și era **revista intelectualilor legionari,** publicând în paginile sale **studii doctrinare importante**.

8 Pagini 4 Lei
PUBLICAȚIE BILUNARĂ DE ARTĂ LITERATARĂ POLITICĂ

AXA

8 Pagini 4 Lei
Joi 20 Octombrie 1932
Anul I. No. 1
ABONAMENTE
80 Lei anual instituții și autorități 160 Lei

Spre stânga sau spre dreapta?

de Nichifor Crainic

Predoslovie

de Ioan Victor Vojen

Nr. 1 din 20 oct. 1932 conține articolele "*Spre stânga sau spre dreapta*" de Nichifor Crainic, "*Moțuri, mofturi și pampoane*" – **M. Polihroniade**, "*Predaslovie*" – **I. Victor Vojen**, "*Critica - tehnică a sistemelor electorale*" - Paul Sterian, "*False raționamente de stânga*" - Octav Suluțiu, "*Cronica Literară*" - Eugen Ionescu, "*Declinul teatrului*" - **V. Vojen**, "*Problema licențiaților universitari*" - **Gh Clime**.

În afară de cei citați mai sus, mai colaborau la *AXA* **Ion Belgea**, Ion Cantacuzino, **Vasile Marin, Ion I. Moța, Vasile Cristescu.**

Reapare pentru scurtă vreme, între 1 și 23 ian. 1941, având-l ca prim redactor de **Crișu Axente**, *fără a mai avea aceeași ținută intelectuală ca în precedentele apariții din anii '30.*

CUVÂNTUL STUDENȚESC a fost organul studențimii române din întreaga țară (1923-1924, 1926-1927, 1931-1937). A apărut tot la București, cu o periodicitate variabilă (cotidian între 1923-1924 și 1926-1927, apoi bilunar începând din 1931).

Din 1927 devine organ oficial al ***U.N.S.C.R.*** (*Uniunea Națională a Studenților Creștini Români*).

N. N. Crețu semna de obicei editorialele și răspundea de ziar, având colaboratori pe Ion I. Moța (aici au apărut multe articole reunite apoi în cartea "*Cranii de lemn*"), Nichifor Crainic, Ion Bibiri, Traian Brăileanu, Nicolae Rusu, Alexandru Gregorian.

DREAPTA, intitulat "***foaie de cultură, informație și luptă***", a apărut între 1931 și 1934 sub conducerea lui **Traian Cotigă**, având colaboratori pe Mircea Vulcănescu, Henri Stahl, Ion I. Moța, preot Georgescu-Edineți, Anton Golopenția.

IDEEA ROMÂNEASCĂ, o revistă lunară de ideologie, **critică și poezie**, cu multe **studii de filosofie și teologie ortodoxă**, a apărut între 1935 – 1937, sub redacția lui **Pavel Constantin Deleanu** și având colaboratori pe Horia Stamatu, Mircea Vulcănescu, Eugen Ionescu, Arșavir Acterian, Emil Botta.

PREDANIA a apărut în câteva numere în 1937, fiind o revistă de **critică teologică**. Apărea bilunar și avea ca **director** pe **Gh. Racoveanu**, iar printre colaboratorii constanți pe Nae Ionescu. Colaborau și mulți preoți, dar notorietatea revistei în mediile intelectuale ale epocii provenea exclusiv din interesul pentru articolele lui Nae Ionescu.

RÂNDUIALA avea ca subtitlu "***arhivă de gând și faptă românească***"; a apărut în 1935, 1937-1938. Colegiul de redacție îl avea în componență pe Dumitrescu C. Amzăr, Ernest Bernea, Ion Ionică și Ion Samarineanu. Revista promova valorile noii generații și ale noului naționalism românesc.

Să nu omit și publicația bucureșteană ***VESTITORII*** cu condeie legionare de primă mărime, **director fiind Gh. Ciorogaru**. Să exemplific: "*Pagina externă*" semnată de **M. Polihroniade**, "*Radio ziariștii*" de **Victor P. Gârcineanu**, "*Orientări în actual*" de **Ion Victor Vojen**, "*Basarabia 1936*" de Radu Gyr, "*Încă un atentat*" de **Virgil Ionescu**, "*Răsărit*" de Gh. Ciorogaru, "*Științe și natură*" de Traian Herseni, "*Procese*" de Alexandru Constant.

ÎN PROVINCIE, la **Cernăuți**, oraș cu mulți legionari, apărea revista ***ICONAR*** (1935-1937) și avea ca **directori** pe **Mircea Streinul și Liviu Rusu** și printre colaboratori pe Nae Ionescu, Traian Brăileanu, Mihail Polihroniade, Radu Gyr, Barbu Slușanschi. Publicația era lunară și avea **orientare culturală**, dar aborda și articole de **ideologie, literatură - de factură naționalistă, comentarii pe marginea doctrinei legionare.**

Cea de-a doua revistă din **Cernăuți** se numea ***ÎNSEMNĂRI SOCIOLOGICE*** (1935-1941); era lunară și a fost înființată de **prof.** universitar (și senator legionar) **Traian Brăileanu**. Publica, în afară de articole sociologice, și analize de doctrine politice (de exemplu art. "*Politica lui Lenin*" – în nr. 6 din sept. 1936, semnat de Ion Mailat).

La **Cluj**, între 1935 și 1936 a apărut ***REVISTA MEA*** din inițiativa poetei Marta Rădulescu care a publicat, printre altele, și articole doctrinare și reportaje din actualitatea regională.

La **Chișinău**, sub conducerea ziaristului **Sergiu Florescu** – comandant legionar și șef legionar al regiunii Basarabia, asasinat în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939 – a apărut, în anii '30, ***GARDA DE FIER*** și ***ROMÂNIA CREȘTINĂ***.

Voi încerca, într-unul din numerele viitoare, să prezint aceste două ziare legionare din Basarabia și personalitatea lui Sergiu Florescu.

În perioada 1931-1933, în mai toate orașele României, au apărut publicațiile GARDA.... purtând numele județului. Bunăoară, ***GARDA BUZĂULUI, GARDA DE FIER*** **la Orăștie,** ***GARDA BASARABIEI*** **la Iași,** ***GARDA TECUCIULUI, GARDA BUCOVINEI*** **la Rădăuți.**

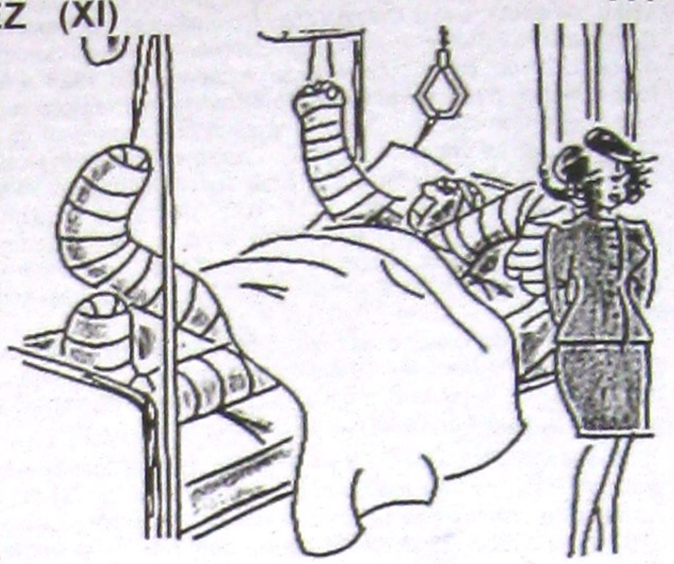

O sugestivă imagine a Căpitanului găsită în "Buna Vestire" din 1940

E. Ghiocel

Din culisele Legiunii

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (XI)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. XI AL SERIALULUI

După ce am urmărit pe parcursul a 9 episoade ascensiunea frauduloasă şi activitatea nefastă a lui H. Sima (cu citate şi comentarii din însăşi memorialistica acestuia), după ce am văzut părerile unui istoric şi ale unui preot comandant legionar, **vom pune alături, pe două coloane ("faţă în faţă", cum se spune) pe Fondatorul Legiunii şi pe cel ce a ocupat, o vreme, scaunul Căpitanului.**

Diferenţa enormă, de structură, dintre Căpitan şi cel ce a ajuns la conducerea Mişcării după asasinarea lui şi a elitei, este izbitoare: **H. Sima numai că nu s-a situat pe linia Mişcării** (fixată de Corneliu Zelea Codreanu, **fără drept de apel pentru orice legionar**), **dar a încercat s-o răsucească la 180° !**

Aşa cum observă, de altfel, mulţi istorici (Eugen Weber, Armin Heinen, Al. M. Stoenescu etc.), se poate vorbi despre **două Legiuni, total diferite: cea din vremea Căpitanului şi cea din vremea lui Sima.**

BIBLIOGRAFIA PREZENTULUI CAPITOL:

Corneliu Zelea Codreanu – ***"Cărticica şefului de cuib"*** (Colecţia "Europa", Munchen, 1987); ***"Pentru legionari"*** (Ed. "Scara", Bucureşti, 1999); ***"Circulări şi manifeste"*** (Ed. Ion Mării, Munchen, 1981); **Horia Sima** – ***"Sfârşitul unei domnii sângeroase"*** (Ed. "Gordian", Timişoara, 1995); ***"Era libertăţii"***, vol. I (Ed. "Gordian", Timişoara, 1995).

PAŞII PROFETULUI ŞI ŢOPĂIALA PITICULUI

REVOLUŢIA CĂPITANULUI ŞI REVOLUŢIA LUI SIMA

N. RED.: Căpitanul era preocupat de o revoluţie spirituală, creştină, de crearea unei şcoli legionare care să dezvolte în neamul românesc *"tot ce-şi poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet"*; preocuparea lui Sima era să cucerească telefoanele, prefecturile, chesturile de poliţie!

CORNELIU ZELEA CODREANU

*"**Tot ce-şi poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet**, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, **mai drept**, mai puternic, **mai înţelept, mai curat**, mai muncitor şi mai viteaz, **iată ce trebuie să ne dea şcoala legionară!**"* ("Pentru legionari", pg. 239)

H. SIMA

*"În ce priveşte **obiectivele destinate a fi cucerite, m-am oprit asupra acelora care reprezentau punctele nevralgice ale aparatului de Stat: posturi de radio, telefoane, chesturi de poliţie, Legiune de Jandarmi, Prefecturi.**"* ("Sfârşitul unei domnii sângeroase", pg. 18)

LOVITURA DE STAT

CORNELIU ZELEA CODREANU

*"**NICIODATĂ Mişcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la „ideea de complot" sau „lovitură de Stat"**. Consider aceasta ca **o prostie**."*
(Circulara din 26 febr. 1937)

*"Lovitură de Stat nu voim să dăm. **Prin esenţa însăşi a concepţiei noastre noi suntem contra acestui sistem**."* (Circulara din 18 febr. 1938)

H. SIMA

*"Cu câte avem, cu atâtea începem lupta, şi **la nevoie chiar fără arme**, **dezarmând** prin surprindere **santinelele de la instituţii**."* (pg. 19)

*"**Ce vom face? O revoluţie**, dacă se poate. **Un atentat** contra Regelui, dacă timpul nu mai îngăduie o concentrare de forţe."* (pg. 41)
("Sfârşitul unei domnii sângeroase")

N. RED.: Halal "continuator" al Căpitanului acest Sima! Cu atât mai gravă este abaterea lui de la principiile Mişcării, cu cât el însuşi afirmă: *"Căpitanul repudia ideea unei lovituri de stat."* ("Sfârşitul unei domnii sângeroase", pg. 18).

GUVERNAREA

CORNELIU ZELEA CODREANU

*"Celor ce mă întreabă **când vom începe acţiunea politică pentru guvernare**, le răspund: **„Atunci când şefii de regiuni şi de judeţe îmi vor raporta că în organizaţiile lor nu mai există nici un om incorect**."*
(Circulara din 12 nov. 1936)

H. SIMA

*"În România se produsese **un gol politic şi dacă nu eram noi să-l umplem, veneau alţii**, aceleaşi forţe, sub altă etichetă, şi **Legiunea putea aştepta mult şi bine să fie chemată la putere**."* (pg. 32)
("Era libertăţii", vol. I)

N. RED.: Căpitanul, fidel până la moarte principiilor morale fixate ca bază a Mişcării, nu dorea să vină la guvernare decât atunci când avea certitudinea că "nu mai există nici un om incorect" în organizaţia legionară, pentru că numai astfel putea să realizeze dreptatea promisă şi aşteptată de români. Sima, în schimb, s-a repezit să umple "golul politic" creat de evenimente, ca nu cumva să vină alţii şi să piardă puterea! (A pierdut-o însă 4 luni mai târziu - dovadă certă atât a înţelepciunii Căpitanului, la antipod faţă de Sima...)

CORNELIU ZELEA CODREANU

*"**Decât să fiţi primari legionari sub ordinele** prefecţilor şi miniştrilor **nelegionari, mai bine să mai aşteptaţi puţin** pentru **ca să fiţi primari sub** prefecţi şi **miniştri legionari.**"*
(Circulara din 28 ian. 1938)

H. SIMA

*"**Mişcarea Legionară deţinea** Ministerele de Externe şi Interne şi toate Ministerele Sociale. Dar, în realitate, **nici la aceste Ministere puterea ei nu era deplină**, căci toate numirile, legile şi deciziile importante, prezentate de titularii lor, depindeau de aprobarea Conducătorului Statului."*
("Era libertăţii", vol. I, pg. 20)

N. RED.: Câtă dreptate a avut Căpitanul, din nou, şi sub acest aspect, s-a văzut puţin mai târziu. Sima nu a ascultat nici ordinele şi nici învăţămintele Şefului său, nici de această dată: însetat de putere, s-a grăbit să angajeze răspunderea Mişcării fără ca aceasta să aibă putere deplină măcar la ministerele pe care le deţinea. Rezultatul nu s-a lăsat aşteptat: îndepărtarea de la putere în timp record, cu pierderi imense pentru Mişcare!

LEGIUNEA DIN TIMPUL CĂPITANULUI ŞI CEA DIN TIMPUL LUI SIMA

CORNELIU ZELEA CODREANU

*"O mare primejdie ameninţă organizaţia legionară: intrarea în cadrul organizaţiei a o mulţime de elemente slabe sau chiar rele. Este un fapt cunoscut: **de câte ori se ridică un curent mai puternic în favoarea unei organizaţii, de atâtea ori năvălesc asupra ei şi o serie întreagă de elemente inferioare**, uneori chiar haimanale, oameni fără căpătâi, escroci, secături etc."*

*"**Din 20 de cereri de înscriere se resping 19** şi se primeşte unul. Cel mai bun."*
(Circulara nr. 41 din 21 sept. 1936)

H. SIMA

*"Legionari **anonimi**, necunoscuţi, ieşiţi din tainele neamului, ca **un fel de generaţie politică spontanee**, s-au alăturat celor mai vechi, formând împreună cu ei o masă legionară impunătoare."* (pg. 10)

*"**Rândurile noastre s-au îngroşat** în lunile următoare luând aspect de **avalanşă**."* (pg. 35)
("Era libertăţii", vol. I)

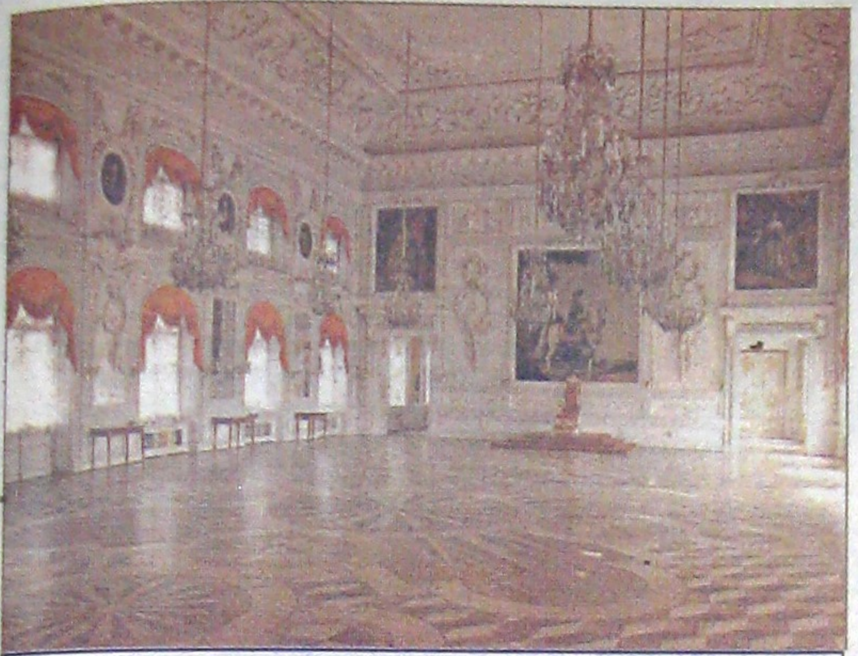
N. RED.: Sima a procedat exact la 180°, târând Mişcarea pe cu totul alt drum decât cel fixat de Căpitan: a deschis larg porţile Mişcării. Rândurile s-au îngroşat cu "legionari" făcuţi peste noapte, cu oportunişti care şi-au pus cămaşa verde de circumstanţă, pentru avantaje, alterând astfel esenţa legionară

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

 (continuare din pag. 4)

este sobru. Aici a funcționat un pension pentru tinerele fete nobile. **_Catedrala_** are o cupolă înaltă de 70 m, fiind flancată de patru grandioase clopotnițe cu cupole mai mici, silueta ansamblului amintind de vechile biserici rusești.

Petrodvoreț - Sala tronului

Palatul de Marmură, construit între 1768 – 1785, își merită titulatura. Pentru decorarea lui arhitectul Rinaldi a folosit 32 de feluri de marmură - la placarea exteriorului și pentru lambriuri.

Podul Anicikov, construit între 1839 – 1841, tot de Monferrand, este cunoscut datorită celor patru grupuri sculpturale cu cai din bronz care slujesc de o parte și de alta a capetelor podului.

Catedrale

Dintre **zecile de catedrale ortodoxe**, toate renovate în ultimul deceniu, după ce decenii la rând au fost închise sau folosite ca depozite, cea mai impunătoare este **_Sf. Isaak_**, construită în stil empire, tot de arhitectul Monferrand, între 1819 – 1859. Monumentul cu porticurile sale maiestuoase, excepționalele sculpturi din bronz și cupola sa aurită care se vede de la zeci de kilometri, este construit în întregime din granit și marmură. Este decorat cu 382 de sculpturi, picturi și mozaicuri. Ușile, realizate prin galvanoplastie, sunt monumentale, din bronz, minuțios lucrate, cântărind fiecare aproape 10 tone. Interiorul este împodobit cu aproximativ 200 de tablouri, iar mozaicurile ocupă o suprafață de 600 mp. Coloanele, 24 la număr, monolite, sunt *din granit roșu de Finlanda*. Dimensiunile catedralei - 115,5 x 97,6 m - permit să asiste la slujbe 13.000 de oameni, greutatea catedralei fiind calculată la aproape 300.000 de tone. Crucea de pe cupolă, și ea aurită, atinge înălțimea de 102 m. (Până acum 15 ani superba catedrală fusese transformată în muzeu ateu!)

Catedrala Sf. Petru și Pavel

Cea de-a doua **_catedrală_** care te impresionează este **_Kazan_**, construită între 1801 – 1811. Înaltă de 72 m și lungă tot pe atât, catedrala are o colonadă corintică (144 coloane), la extremitățile ei găsindu-se basoreliefuri imense (15 x 2 m) cu teme biblice, iar în nișele fațadei sunt plasate statui înalte de 4 m. Și această catedrală a fost batjocorită în 1932 când a fost închisă și transformată în muzeu ateu...fiindcă cel de la Catedrala Sf. Isaak nu era de ajuns!

Monumente

- **_Monumentul lui Nicolae I_**, situat în fața Catedralei Sf. Isaak, realizat de sculptorul Klodt în 1859, înalt de 6 m, este un exemplu unic de statuie ecvestră, susținut doar în două puncte: picioarele dinapoi ale calului!

Monumentul lui Petru cel Mare, creație a sculptorului Falconet, a fost ridicat în 1775. Privindu-l, se simte forța călărețului încoronat cu lauri, se ghicește cel mai mic mușchi al calului oprit în plin elan de mâna omului. Văzut din diferite locuri și unghiuri monumentul lasă de fiecare dată o altă expresie. Corpul statuii a fost realizat de Maria Callat, elevă a lui Falconet. Înălțimea totală a monumentului este de 10 m, statuia având 5 m, iar piedestalul, un bloc de granit de 1600 tone, are 5 m înălțime, 14 m lungime și 6 m lățime.

Monumentul Ecaterinei a II a, realizat în 1873, este înalt de 4 m, fiind amplasat pe un soclu de granit roșu; împărăteasa ține în mână dreaptă un sceptru, iar în stânga o coroană, în jurul ei aflându-se favoriții ei: Potemkin și prințul Alexei Orlof, și celebrități contemporane, ca Suvorov sau prințesa Dașcova.

Interiorul Catedralei Sf. Petru și Pavel

Coloana Alexandru din fața **_Palatului de Iarnă_** a fost ridicată în cinstea victoriei din anul 1812, de către arhitectul Monferrand. Este un uriaș monolit de granit roșu, înalt de 30 m și un diametru de 4 m. Este interesant de semnalat că acest imens obelisc pe care îl reprezintă coloana se menține pe postament doar prin forța propriei greutăți. S-a calculat că cele câteva sute de tone ale coloanei apasă cu atâta putere, încât nu mai este necesar alt mecanism de fixare.

Enumerând cele patru superbe monumente, gândul mă duce pe meleagurile dâmbovițene, unde în 1948 forurile comuniste române au demolat statuile lui Carol I, Ferdinand, Reginei Maria și ale altor personalități de prim rang ale țării noastre. Ca la noi la nimeni, nu?

Teatrul Marianski (fost Kirov, jumătate de secol) este cel mai mare și cel mai vechi din Rusia, fiind realizat în 1860. Edificiul are o sală luxoasă, cu 5 balcoane, care poate cuprinde 1760 de spectatori. Plafonul pictat, mulajele aurite și catifeaua albastră sunt elementele principale din interior. Aici s-au montat pentru prima dată operele lui **Glinka, Ceaicovski, Musorgski, Glavanov**, pe scena lui au urcat: Șaliapin, Anna Pavlova, Nijinski, Ulanova și Plisețkaia.

Ermitajul este un muzeu de artă, cultură și istorie, unul dintre cele mai mari și mai bogate din lume. În forma sa inițială cuprindea numai colecția personală a **Ecaterinei a II-a**, dar începând din 1852 o parte dintre colecții au fost deschise și pentru marele public. În cele peste 300 de săli sunt expuse bogate colecții de obiecte de artă din toate epocile, începând cu comuna primitivă. Timp de peste 200 de ani s-au format și completat aceste colecții. Muzeul are astăzi 2,5 milioane de opere, printre care 14 000 de picturi, 12 000 de statui, 600 000 de gravuri, un milion de piese numismatice. Este structurat pe șapte sectoare, cel mai vast și cel mai vizitat fiind cel de artă occidentală, cu o inegalabilă colecție de pictură italiană, spaniolă, flamandă, olandeză, germană, engleză și franceză, care cuprinde pânze de Leonardo Da Vinci, Rafael, Tițian, Rubens, Rembrandt, El Greco.

Dar Sankt Petersburg-ul nu poate fi înțeles separat de împrejurimile lui, **complexele de palate: _Petrodvoreț_** (fostul Peternof), **_Pușchin, Pavlovsk_**. Toate sunt impresionante, dar cel mai renumit este **primul**, fiind vechea

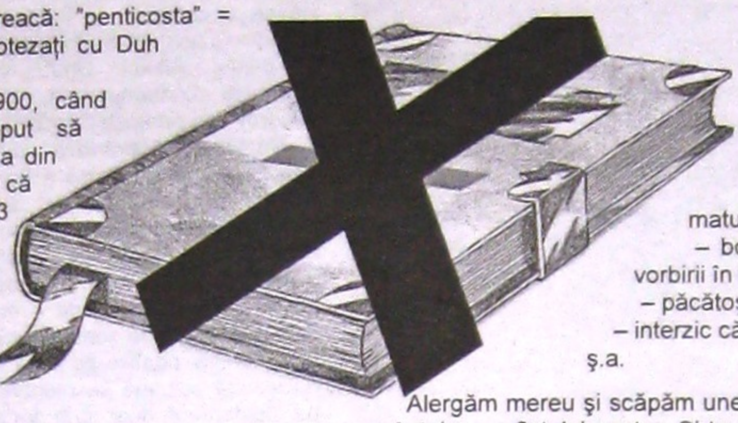
Marele palat

reședință imperială de vară, aflat la 30 km de oraș, pe malul sudic al Golfului Finic. Realizarea acestui ansamblu a început în 1714 din ordinul lui Petru, el însuși făcând un proiect al parcului. **_Petrodvoretul_** cuprinde **_Marele palat, pavilionul Ermitaj_**, palatele **_Mon plaisir_** și **_Marly_**. Parcul este decorat de numeroase fântâni, cascade și un mare număr de statui. Marea cascadă, ansamblu de mai multe fântâni arteziene, este o operă grandioasă, de o feerică somptuozitate. În centrul unui bazin, pe un piedestal de granit, se înalță sculptura reprezentând pe Samson deschizând gura unui leu, „silindu-l" astfel să elibereze un jet de apă care se ridică la 20 de metri înălțime.

Aproape trei sferturi de veac de comunism n-au reușit să distrugă aerul de capitală *creștină* al Petersburgului; aș reveni aici oricând, cu mare plăcere...

***

PERICOLUL SECTELOR (IV)
PENTICOSTALII

Numele de penticostali vine din limba greacă: "penticosta" = Cincizecime (Rusalii), ei susținând că sunt botezați cu Duh Sfânt și cu foc.

Au apărut în America, în jurul anului 1900, când predicatorul baptist Carol Parham a început să propovăduiască că „Sfântul Duh" se va revărsa din nou cu putere, la o apropiată „pogorâre" a Sa, și că la 3 ian. 1901 s-ar fi și pogorât peste 13 persoane!

În România se poate considera deschisă prima casă de rugăciuni cea din casa soților Bradin, la 10 sept. 1902, adică *la 1882 de ani de la sosirea în România a Sf. Apostol Andrei.* ***Noi eram de 1882 de ani creștini ortodocși! De aceea îi întreb: Ei unde erau în tot acest timp?***

În 1906 mișcarea prinde teren în California și în același an trece și în Europa.

În România au pătruns efectiv în 1910, prin Pavel Budeanu care a venit din America și, cu ajutorul unor maghiari înstăriți, a înjghebat secta în Banat și Transilvania. Ion Bododea din Brăilița, fost pastor baptist, se autointitulează „șeful Bisericii lui Dumnezeu cea Apostolică"!

La 29 ian. 1925 Ministerul Cultelor și Artelor a interzis *Cultul Penticostal.*

Dar la 14 nov. 1950, prin decretul 1203, s-a acordat recunoașterea juridică a acestui cult.

Deci eretici și comuniști au și ei ceva în comun: au urât de moarte ortodoxia și Sf. Biserică.

Doctrina penticostalilor:

- cred în mileniu (împărăția de 1000 de ani);
- consideră botezul doar un simbol și îl fac la maturitate;
- botezător poate fi la ei numai cel ce are darul vorbirii în limbi străine;
- păcătoșii dați afară din adunare nu mai pot fi reprimiți;
- interzic căsătoria cu cei de alte confesiuni

ș.a.

Alergăm mereu și scăpăm uneori din vedere ceea ce este cel mai important: mântuirea sufletului nostru. Și tare păcat este! Căci viața noastră se scurge, iar când murim, la Judecata de Apoi, Dumnezeu ne va întreba ce am făcut cu ea.

„Cântați mai întâi Împărăția Cerurilor și dreptatea lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă" (Matei 6, 33).

Să dea Bunul Dumnezeu să ne mântuim pentru rugăciunile Sf. Părinților noștri și ale preoților și episcopilor noștri – că doar rugăciunile lor mai opresc mânia lui Dumnezeu.

Dumnezeu să ne ajute în tot lucrul bun!

Emanuel Ștefaniu, Craiova

***

PLÂNSUL CROCODILULUI POLITIC DE ROMÂNIA

In ultima vreme ne-am obișnuit sa vedem la televizor **oameni politici plângând.** *Dar nu de mila românilor, nici de dorul țării lor când pleacă la Bruxelles, nici măcar datorită faptului că ar regreta că au furat și spoliat țara românească de 15 ani încoace.*

Tonul l-a dat cu ani în urmă *George Pădure*, fiind invitat la o emisiune televizată, împreună cu Traian Băsescu. Primul era primarul sectorului 1, cel de-al doilea primarul Capitalei. Cică Băsescu nu-l lăsa în pace să-și facă treaba, îl hărțuia, îi punea bețe-n roate, nu-i dădea independența cuvenită, el fiind "independent". Și a început să plângă cu lacrimi de crocodil. Credeți că plângea pentru că nu era lăsat să facă șoselele din sectorul 1, să strângă gunoaiele, să amenajeze parcuri și locuri de joacă sau parcări auto? Aiurea! Plângea de ciudă că nu era lăsat să muște ciolanul până la os și să-și vadă de interesele firmei lui.

Apoi a venit rândul lui ***Băsescu***, când Theodor Stolojan și-a anunțat retragerea "din motive de sănătate". Ce-și mai freca fața, **ce mai bocete**, ce emoții și glas tremurător! Credeți că plângea pentru că.....? Aiurea! Plângea de fericire că i se oferă nesperata șansă de a ajunge ceea ce a visat dintotdeauna: președintele României. **La scurt timp a plecat la comemorarea holocaustului de la Washington. Și acolo a început să plângă.** Probabil și-a amintit că România este trecută la muzeul holocaustului din N. Y. drept cea mai violent antisemită țară din Europa de est, care a făcut sute de mii de victime evreiești, și plângea de mila evreilor omorâți de bestiile române!

Apoi a venit rândul lui *Dinu Patriciu* **să plângă după arestarea lui** în dosarul "Petromidia". Cică astfel a fost umilit, batjocorit.

Și la *frații Cămătaru* au fost **plânsete în sala tribunalului**, la aflarea verdictului, dar ei n-au plâns. N-a plâns nici Miron Cozma care a strigat la ieșirea din pușcărie pe toate posturile T.V. ce nedreptate i s-a făcut. El, care nu a omorât pe nimeni!

Apoi a fost *Dumitru Sechelariu*, acuzat de luare de mită, abuz în funcție etc. Cică și el a fost umilit, hăituit. **Șiroaie de lacrimi.**

Arestări, eliberări, lacrimi.

Nu discutăm aici vinovăția sau nevinovăția celor de mai sus. Sunt doar niște exemple.

Dar ce Dumnezeu fac ei, ***crocodilii politici de România***, cu 4 mașini, cum Dumnezeu locuiesc în 5 case? Cum au făcut averile astea fabuloase dacă economia românească este la pământ? Pe ce cai, într-o economie falimentară, s-a acumulat atâta belșug pentru unii? De unde atâta îmbuibare, lux și opulență pentru unii pe care mulți din cei ce locuiesc în Occident i-ar invidia? Prin ce șmecherii fentează legile statului român?

Au plâns vreodată pentru victimele inundațiilor, pentru care nu au avut bunul simț să țină un minut de reculegere, cum au ținut pentru victimele atentatului din Anglia?

Au plâns vreodată pentru țăranul român pe care l-au adus în sapă de lemn, l-au umilit, l-au asuprit cu legile lor strâmbe, date de ei pentru ei? l-au mulțumit vreodată că nu a pus mâna pe ciomag și nu a venit în Capitală pentru a cere dreptate, ca alte categorii sociale?

Au plâns vreodată pentru miile de oameni îmbolnăviți de sărăcie și nevoi, care stau ca ciorchinii pe la ușile spitalelor, așteptând minunea de a fi vindecați? Au văzut că aceste spitale sunt pline ca pe timp de război, de calamitate, de dezastru?

Au plâns vreodată pentru faptul că numărul bolnavilor mintali s-a dublat în ultimii 2 ani și triplat în ultimii 5 ani din cauza stresului cotidian dat de condițiile sociale mizere?

Au plâns pentru că numărul românilor care clachează și-și pun capăt vieții a crescut înfiorător de mult? Au simțit vreodată că îi au pe conștiință? Au așa ceva?

Au plâns vreodată pentru că în școli copii noștri sunt îndreptați de mici, sub toate aspectele educaționale, spre valorile globalisto – holocaustologo - europene, în timp ce elementul național și naționalismul este prezentat ca un rău absolut? l-a îngrijorat vreodată faptul că la facultățile cu specialitatea "Istoria românilor" nu se mai cere demult partea de geneză a poporului român, istoria dacilor etc., considerându-se a fi aproape desuete?

Au plâns vreodată pentru că România a ajuns prima țară din Europa în ceea ce privește numărul bolnavilor de tuberculoză? Adică "premiul întâi cu coroniță" la "boala săracului"?

NICIODATĂ!

Așa că domnilor, este timpul să vă opriți din bocetele și plânsetele voastre false. Ajunge! **România este înecată în lacrimi! România nu-i sub ape, ci sub lacrimi. Dar nu sub lacrimile voastre de reptile preistorice cu limba de lemn, ci sub lacrimile, sudoarea și sângele poporului român.** *Voi? Voi puteți începe a rânji. Scopul vostru de a devaliza toată România este aproape de final!*

Ionuț Moraru, București

***

SUPRAREALISM CAPITALIST PE O MLAŞTINĂ SOCIALISTĂ

În 2004 abia o jumătate din populaţie s-a trezit şi a băgat în urnă votul pentru un parlament şi un guvern de esenţă liberală. Părea ultima soluţie, părea încă o "revoluţie". La centru. La margine, adică în provincie, revoluţia şi reforma rămâneau în seama bătrânilor securişti şi activişti pecerişti. O poezie de neuitat pentru cei ce au prizat prafurile comuniste a rămas săpată în multe creiere: *"partidul e-n toate, e-n cele ce sunt şi-n cele ce mâine vor râde la soare, e-n holda întreagă şi-n bobul mărunt, e-n viaţa ce veşnic nu moare"*. Această poezioară se dovedeşte un adevărat crez de viaţă şi de acţiune pentru oamenii sistemului, reşapaţi şi implantaţi în toate angrenajele societăţii româneşti. Din nefericire şi după 16 ani nimic nu se mişcă "fără voia lor", nimic nu se întâmplă dacă "ei" nu au dat semnalul să se întâmple. Alegerile anticipate, criza ostaticilor, greva de la CFR - toate au la origine oameni ai sistemului care au apăsat pe butoanele de ţinut ţara pe loc. Nici inundaţiile n-ar fi fost ce sunt dacă aceeaşi clică nu ar fi dirijat banii de diguri şi lucrări hidrotehnice în conturile firmelor de familie. Călare pe bugetul naţional, această haită veşnic flămândă smulge lent câte o halcă din organismul sângerând, muribund. Durerea este atât de mare, încât nici nu există reacţie.

Iată câteva constatări fugitive ale unei evoluţii scăpate de sub orice control. Nici nu trebuie făcute de fapt eforturi prea mari pentru a generaliza sau particulariza şi a înţelege de ce nimic nu merge într-o societate încleiată în hârtia de muşte întinsă de securişti şi activişti convertiţi la capitalism şi travestiţi în fioroşi oameni de afaceri.

Amănuntul cotidian din "oraşul roşu" (Galaţi) - formulă publicistă ce a inflamat o ţară întreagă în anii '90, secolul 20 - este relevant şi edificator pentru sindromul de ţară ocupată de activişti, nomenclaturişti, securişti, politruci, utecişti şi alţi oameni "de bine" ai sistemului comunist.

Cea mai importantă funcţie administrativă a judeţului, cea de preşedinte a consiliului, este ocupată prin voia hazardului, dar mai ales în urma jocului de culise, de un director-zbir, care era să fie linşat la 21 dec. 1989. El a excelat prin zelul cu care a pus în practică cuvântul Partidului şi din şomer a ajuns, timp de 8 ani, primar al "oraşului roşu". Marile lui realizări în cei 8 ani de absolutism administrativ au fost: a adus în centrul oraşului nu mai puţin de 800 de familii de ţigani, a întreţinut un mârşav trafic de case şi a demolat unele dintre monumentele de arhitectură veche, a golit străzile de granit, pe care l-a vândut în străinătate, şi-a construit 3 benzinării şi a ridicat două centre comerciale. A fost smuls de pe baricadele corupţiei de "omul muncii", adică de un habotnic director comunist, aflat în pragul pensionării.

După alţi 5 ani de exerciţii de stângism păgubos, într-o ţară în care se simte adierea liberalismului, oraşul are uriaşe probleme de stabilitate a solului din cauza pierderilor de apă din reţea, presa este controlată în mod absolut de patroni neaveniţi şi corupţi, cenzura economică este totală, iar tonul în aplaudarea puterii o dă şeful celui mai mare cotidian care, simptomatic, cu o zi înainte de căderea cârmaciului comunist, îi dedica ode.

Filialele locale ale partidelor, atunci când nu sunt de stânga, sunt de dreapta numai cu numele. În fapt, şi acestea sunt ocupate de oameni ai sistemului, trimişi în valuri să anihileze orice tentativă reală de democratizare a puterii publice şi de afirmare a unei clase politice tinere.

Rectorii celor două universităţi, de stat şi particulară, sunt vechi funcţionari ai epocii comuniste şi nu puţin a lipsit la 21 dec. 1989 să fie aruncaţi din balconul Palatului Administrativ. Acum, şi-au format găşti universitare ce toacă aiuritor resursele bugetare, sau, dimpotrivă, taxează studenţii la cursul euro de anul trecut.

Soarta se dovedeşte cruntă şi batjocoritoare dacă amintim că ultimul prim secretar al judeţului este acum "revoluţionar" cu brevet şi a ajuns senator al partidului securiştilor şi activiştilor, fiind o vreme chiar preşedintele Comisiei de privatizare din Parlament.

Ne oprim cu această enumerare de coşmar nu înainte de a introduce un ultim amănunt: episcopul locului nu-l are deasupra decât pe Dumnezeu, dar acesta s-a născut pesedist şi permite servicii electorale speciale, cum ar fi editarea unor calendare bisericeşti ce-i arată pe mahării locali PSD în postura de mari credincioşi şi evlavioşi!

Oraşul roşu - un coşmar al anilor 90, secolul 20, devine o aberaţie a secolului 21 şi nici o minte luminată şi cu dragoste de ţară nu este promovată sau lăsată să lucreze pentru viitor. Mlaştina scursurilor comuniste ne sufocă, şi dacă vom continua să spunem: *"Treacă de la noi, eu mă dau deoparte, politica e mizerabilă"*, nu vom face decât să lăsăm impostura şi grosolănia să devină natură perversă perpetuă.

Oameni buni, fraţilor, cetăţeni, camarazi, doamnelor şi domnilor, suflecaţi-vă mâinile, implicaţi-vă, nu lăsaţi pe mâine faptele esenţiale ce le puteţi face astăzi, nu spuneţi: *"Mai târziu"*. Pentru că *"mai târziu"* vom fi nevoiţi să spunem: *"Prea târziu!"*.

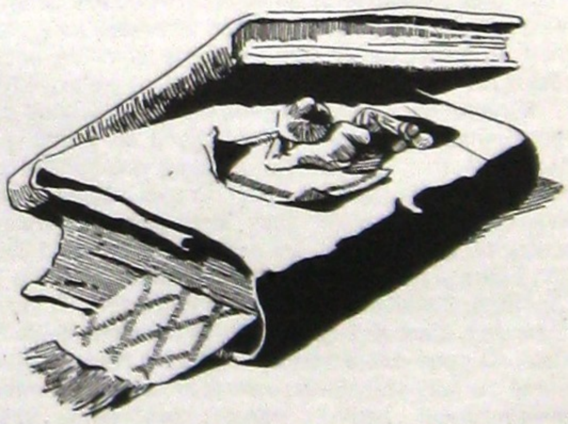
Mircea Alexe, Galaţi

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IULIE: *"Există vreo diferenţă între noţiunea de "membru al Mişcării Legionare" şi cea de "legionar"*?
a fost dat de Valentina Afinu din Drăgăşani, 35 de ani,
care a câştigat premiul *"Creştinismul Mişcării Legionare"* - Flor Strejnicu."

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Fondatorii Mişcării (Corneliu Zelea Codreanu, Ion I. Moţa, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici şi Corneliu Georgescu), precum şi cei care au aderat de la început (printre alţii, cităm pe: Gheorghe Clime, Traian Cotigă, Mile Lefter, Ion Banea, Nicolae Totu, ş.a.) au depus legământul legionar imediat.

Mai târziu, începând din 1934, odată cu fixarea normelor organizatorice ale Mişcării (Corneliu Zelea Codreanu - *"Cărticica şefului de cuib"*), şi cu mărirea organizaţiei, a apărut o **distincţie netă între noţiunea de *"legionar"* şi cea de *"membru al Mişcării Legionare"***.

Noţiunea de ***"membru al Mişcării Legionare"*** desemnează pe **cel nou venit în Mişcare, care, abia după un stagiu de 3 ani, putea deveni legionar**, putea fi avansat la gradul de legionar. (Corneliu Zelea Codreanu - *"Cărticica şefului de cuib"*). Şi în "Circulări şi manifeste" Căpitanul accentuează diferenţa între cele două categorii: cea de legionar şi cea de membru al Mişcării (Circulara din 21 sept. 1936).

Deci calitatea de legionar devenise deja un grad: nu oricine putea îmbrăca frumoasa cămaşă verde şi astfel să devină legionar!

Era necesară încadrarea într-un cuib (dacă şeful de cuib considera că respectivul corespundea normelor de selecţie) şi activitatea în cadrul acestuia. (Norme de selecţie: **nu aveau ce căuta în Mişcare haimanalele, escrocii, secăturile, voiajorii politici, necinstiţii, arţăgoşii, oamenii de scandal, trufaşii, lăudăroşii, fricoşii, laşii etc.**). Şi doar dacă respectivul se încadra în spiritualitatea legionară era trecut în rândurile legionare.

Datorită acestor norme stricte de selecţie pe criteriul unor principii morale bine definite, Legiunea devenise un model pe care opinia publică îl respecta, tineretul îl adora, iar duşmanii îl priveau îngroziţi.

După asasinarea Căpitanului şi a elitei legionare, însă, noul şef, H. Sima n-a respectat aceste principii de bază; cantitatea a luat locul calităţii: după intrarea în guvernul condus de gen. Antonescu rândurile s-au îngroşat cu legionari făcuţi "peste noapte" (oportunişti), iar ceea ce reuşise să creeze Căpitanul şi elita sa prin jertfă proprie, a început să se estompeze...

ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: Ce ştiţi despre trădători în Mişcarea Legionară (şi care au fost repercursiunile trădării pentru ei şi pentru Mişcare)?

PREMIU: *"Amintiri"* – Nicolae Arnăutu.

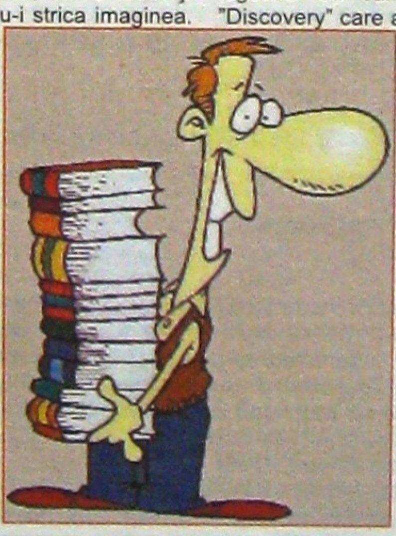
ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Iosipescu Ion – Slobozia: Atacurile la adresa televiziunilor sunt perfect justificate, suntem de acord cu ele întrucât sunt întemeiate. Redăm un scurt fragment din scrisoarea dvs.: *„Avem copii ce dau examene, avem părinţi cărora le căutăm medicamente, avem o sumedenie de probleme pentru care aşteptăm informaţii, iar televiziunile îşi mănâncă timpul cu „Răpirea din Serai" a celor trei ziarişti din Irak. Ne-au tocat nervii cu scenariile şi discuţiile interminabile pe tema acestei răpiri. Culmea neobrăzării a fost când a devenit erou naţional la ştiri, individul Guţă, mare rege al manelelor. Şi-a măritat odrasla de 17 ani, apoi a fost bolnav după petrecerea ce l-a epuizat. Aceasta era ştirea bombă pentru postul naţional! Guţă e deci o problemă naţională! Ce fel de presă avem dacă Guţă sau crima de la Brăila devin subiecte de bază pentru jurnalişti? Despre profesionalism, demnitate nu mai este cazul să discutăm."*

Cristea Dan – Slatina: Înfieraţi, pe bună dreptate, expansionismul rus şi sovietic în ultimele două secole şi proslăviţi, deopotrivă, bunele intenţii şi mai ales, democraţia Statelor Unite, tot în acest lung interval de timp. Vă dezamăgim contrazicându-vă: Statele Unite nu au renunţat în nici un moment la expansiunea teritorială după 1783, an în care Marea Britanie recunoaşte independenţa celor 13 colonii din est. Expansiunea spre vest continuă prin anexarea statelor Kentucky (1792) şi Tennessee (1796), cumpărarea Lousianiei (1803) de la Franţa şi a Floridei (1819) de la Spania. În 1821 Statele Unite aveau 26 de state. După un război cu Mexicul (1846 - 1848) sunt anexate Texasul, New Mexico şi California, ajungând la Oceanul Pacific. În 1867 SUA cumpără cu 7,2 milioane de dolari Alaska de la Rusia. Pentru americani teritoriul naţional avea granițe vagi, extensibile fără încetare. Lucrurile nu se opresc aici: SUA instituie protectoratul asupra Cubei (1898), Filipinelor (1898), Guam-ului (1898), anexează (tot în 1898) Insulele Hawai şi Puerto Rico, iar în 1903 zona Canalului Panama. Bugetul Apărării a fost mereu la cote înalte: să luăm numai ultimii ani: 279 milioane de dolari în 1999, 328 în 2002, iar în 2007 va ajunge la 450 miliarde dolari. În concluzie, *„Cum e Tanda, e şi Manda*" (apropos de Rusia şi SUA).

Rodica Kozak – Bucureşti: Şi dvs. ne puneţi întrebări vis a vis de politica externă a Statelor Unite. „Politica Statelor Unite este cheia ordinii mondiale" spunea Zbigniew Berezinsky, fost consilier al Casei Albe pe probleme de securitate naţională. Cine vrea să conducă lumea trebuie să controleze petrolul şi rutele acestuia şi gazele naturale din Asia Centrală. Şi de aici lovitura de stat din Iran în 1953, cu ajutorul C.I.A. împotriva guvernului Mossadegh care naţionalizase industria petrolului, Indonezia în 1965, unde tot C.I.A. îl înlătură pe preşedintele Sukarno cu gen. Suharto, Somalia în 1992, Irak 1991 şi 2004. Statele Unite îşi continuă planurile geostrategice ajutate şi de progresele tehnice şi ştiinţifice ce i-au permis să se implice în conflictele internaţionale sau interne din alte ţări. Războiul din Vietnam a durat din 1962 până în 1973, scopul implicării americane a fost anihilarea forţelor comuniste care se extindeau în Peninsula Indochina şi ameninţau interesele americane din zonă; în 1968 în Vietnam erau 500 000 de militari americani iar pierderile americane creşteau în mod dramatic. La 27 ian. 1973 era semnată pacea ce punea capăt acestui război ruşinos pentru americani, plătit cu preţul a 57 000 de vieţi.

Mihailovici Avram – Botoşani: Chiar credeţi că Iuliu Maniu a fost cel mai mare patriot român pentru că, decan de vârstă, a murit în închisoarea de la Sighet? A fost, într-adevăr, un aprig duşman al comunismului, dar a făcut şi nenumărate greşeli care astăzi nu i se reliefează pentru a nu-i strica imaginea. Iată câteva din gafele sale: nici nu se terminaseră bine aplauzele de la Marea Adunare Naţională din 1 Decembrie 1918 care a hotărât Unirea Transilvaniei cu Patria Mamă şi formarea Statului Naţional Român Unitar, că au început, chiar de a doua zi, 2 decembrie 1918, comploturile împotriva Unirii. O parte dintre fruntaşii Partidului Naţional Român - în frunte cu Iuliu Maniu - au constituit Consiliul Dirigent ca un guvern local pentru Ardeal, care cerea menţinerea autonomiei pe o perioadă de 10 ani. Această acţiune separatistă a unor fruntaşi ai P.N.R. a rupt în două Marele Sfat Naţional ales de Marea Adunare Naţională. Primul complot a eşuat, iar în 1922 Consiliul Dirigent a fost dizolvat. După zece ani, în luna mai 1928, a încercat din nou desprinderea Transilvaniei de România. N. Iorga l-a caracterizat pe Maniu: *„Omul acesta efeminat şi versatil, molatic şi nestatornic, n-a prea ştiut niciodată ce vrea."* Maniu a refuzat să participe la încoronarea Regelui Ferdinand Întregitorul şi a Reginei Maria, la 15 oct. 1922, la Alba Iulia, eveniment care consfinţea acelaşi act istoric.

Carol Szilaghi – Miercurea Ciuc: În dec. 1987, Mihai I a participat la „Consiliul Euroregiunii Carpatice" înfiinţat cu un an mai înainte la New York cu susţinerea Fundaţiei Ford. Atunci s-a format şi acea idee subversivă la adresa independenţei, suveranităţii şi integrităţii teritoriale a României: declararea Transilvaniei drept „spaţiu de complementaritate" ce trebuie rezervat, căruia trebuie să i se asigure autonomie culturală, economică şi politică, aşa cum a fost consemnat apoi în faimoasa „Declaraţie de la Budapesta" din iunie 1989, aprobată întru totul de fostul suveran. Această declaraţie, ca şi aprobarea ei de către ex-regele Mihai I reprezentau primul şi cel mai important pas de rupere a Transilvaniei de România.

Hagiescu Ionel – Bucureşti: Simbolul naţional al Statelor Unite – Unchiul Sam – a devenit oficial în 1961. Apare ca un moş rigid, cu trăsături ascuţite şi păr alb, îmbrăcat cu un costum decupat din drapelul american. Cu această imagine şi ţinută l-au răspândit caricaturiştii americani. Se spune că personajul a fost inspirat de un anume „Unchi Sam" Wilson din localitatea Troy din statul New York, care fusese un important furnizor de carne al armatei americane în Războiul de Independenţă dus împotriva anglo-canadienilor. Numele lui a apărut pentru prima dată în ziarul „Troy Post" din 7 iulie 1813.

Vasile Guian – Kitchener, Ontario – Canada: Potopul de injurii pe care îl tunaţi asupra mea nu mă deranjează întrucât vă bazaţi pe fabulaţii, pe nimic real. Ar fi pierdere de timp să încerc să răspund civilizat la aberaţiile dv.

Pană Vladimir – Bucureşti: Îmi fac mea culpa: observaţia dvs. este perfect justificată. Niccolo Machiaveli nu a scris numai „Principele", ci şi alte câteva lucrări, dintre care amintesc „Arta Războiului" şi piesa de teatru „Mătrăguna", jucată şi astăzi pe toate scenele lumii în ciuda trecerii timpului.

Moraru Leon – Turda: Războiul dintre Finlanda şi Uniunea Sovietică, început către finele anului 1939 şi încheiat trei luni mai târziu, a fost larg mediatizat în presa românească, marea majoritate a publicaţiilor scriind articole elogioase în favoarea micului stat nordic care îşi apăra cu dârzenie independenţa. O excepţie, Vişoianu, membru de vază al P.N.Ţ. care a scris un articol care „justifica" atacul U.R.S.S.-ului împotriva Finlandei! Şi acum mai sunt oameni care preamăresc actul capitulării de la 23 aug. 1944, ca o serbare glorioasă a patriei pe când în Finlanda ziua armistiţiului este o zi de doliu.

Roşca Victor – Buzău. Ne întrebaţi ce înseamnă cuvântul „iepurare". Corect este „epurare" - nu îi cunosc etimologia – şi a apărut imediat după 23 aug. 1944, când o mână de oameni de orientare comunistă, cu interese destul de tulburi, au agitat frenetic aşa-zisul pericol "fascist", solicitând "primenirea" poliţiei, justiţiei, a lumii artei şi a presei, a armatei - şi în toate domeniile de conducere a ţării. In locul celor puşi pe liber – în special ofiţeri superiori, profesori, avocaţi, funcţionari de rang înalt – au fost promovaţi oameni fără nici o pregătire profesională, carierişti slugarnici, avizi de căpătuială prin orice mijloc. Dar trei ani mai târziu, cei epuraţi (nu s-a mai folosit apoi acest cuvânt) au luat drumul închisorilor şi deportărilor, în vocabular intrând cuvintele „detenţie" şi „domiciliu forţat", de fapt lagăre amplasate în Bărăgan. După cum se ştie România este o ţară fără locuri prielnice pentru deportare, cuvântul fiind împrumutat din vocabularul curent al unei alte civilizaţii din vecinătate. Dar să vă răspund concret la întrebare: cuvântul "epurare" este sinonim cu eliminarea unor elemente incomode dintr-un sistem (în special din sistemul comunist), fără a conta metodele.

Stan Elena – Bucureşti: Ne solicitaţi date despre generalul Erwin Rommel în legătură cu care v-a stimulat curiozitatea emisiunea de pe canalul TV "Discovery" care a prezentat lupta dintre germani şi englezi de la El Alamein, dar nici noi nu ştim prea multe: A luat parte la campania împotriva României în 1916, având gradul de locotenent. În perioada interbelică a rămas ofiţer în Wehrmacht - ceea ce demonstrează gradul lui de profesionalism, întrucât perioada de după Versailles a fost de restrângere a numărului de militari ai armatei germane. În cel de-al II-lea război mondial luptă pentru început în Franţa (1940), având un rol foarte important în reuşita acelei campanii. În ian. 1941 este numit comandant al „Afrika Korps" (Corp expediţionar) fiind ridicat la gradul de general locotenent. După cucerirea Tobrukului, la 26 iunie 1942, este numit feldmareşal. După eşecul din Africa este numit comandantul „Grupului de Armate B" în iulie 1944, fără a reuşi să oprească debarcarea şi ofensiva aliată în Normandia. A participat la complotul din 20 iulie 1944, eşuat, împotriva lui Hitler. Grav rănit pe front, pe 14 iulie 1944, se întoarce acasă, ca la 14 oct. 1944, la Henlingam, să se sinucidă. Avea 53 de ani.

Emilian Ghika

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*
Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com